

ພຣະຄຳພີ

ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລ
ທີ່ມີໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງ
ໂກຣິນໂທ ສະບັບຕົ້ນ

ສະບັບ 2010

Lao Bible Online — <http://laobible.net/>

ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລ ເຖິງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງ ໂກຣິນໂທ ສະບັບຕົ້ນ

ບົດທີ 1

¹ໂປໂລ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໄວ້ເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ກັບ ໂສດສະເທນຜູ້ເປັນນ້ອງ. ²ເຖິງ ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊົງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນດ້ວຍກັນກັບຄົນທັງປວງທຸກບ່ອນ ທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ. ³ຂໍພຣະຄຸນ ແລະສັນຕິສຸກຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍເທີນ.

ພຣະພອນທີ່ມາໂດຍທາງພຣະຄຣິດ

⁴ເຮົາໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃນເລື່ອງເຈົ້າທັງຫລາຍຢູ່ສະເໝີ ເພາະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຊົງປະທານແກ່ພວກເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ⁵ເພາະໃນພຣະອົງນັ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຄົບເຕັມບໍລິບູນດ້ວຍທຸກສິ່ງ ທັງຝ່າຍວາຈາ ແລະຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງ. ⁶ດ້ວຍວ່າຄຳພະຍານເລື່ອງ ພຣະຄຣິດ ນັ້ນ ເປັນທີ່ຮັບຮອງແນ່ນອນໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຈົ້າດ້ວຍ. ⁷ຈົນເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນຂອງພຣະລາຊະທານຈັກຢ່າງ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄອຍຖ້າການສະເດັດມາປະກົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ⁸ພຣະອົງຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຕັ້ງ ພັນຄົງ ຢູ່ຈົນ ເຖິງ ທີ່ສຸດ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າ ພົ້ນ ຈາກການ ຖືກຕີ ໃນວັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ⁹ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງທ່ຽງທຳ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າສຳພັນສະໜິດກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ.

ການແບ່ງແຍກໃນຄຣິສຕະຈັກ

¹⁰ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາອ້ອນວອນເຈົ້າທັງຫລາຍໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າໃຊ້ຄວາມເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ ຢ່າຖືພັກຖືພວກແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮ່ວມເຂົ້າສະໜິດກັນເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວ ມີຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວກັນ. ¹¹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ເຫດວ່າມີບາງຄົນທີ່ມາຈາກນາງຂະໂລເອ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ເຮົາຟັງວ່າ ເກີດມີການຜິດຖຽງກັນໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຈົ້າ. ¹²ດັ່ງນີ້ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າ ຄືພວກເຈົ້າຕ່າງຄົນກໍຕ່າງກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍໂປໂລ” ຫລື “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍອາໂປໂລ” ຫລື “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍເກຟາ” ຫລື “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍພຣະຄຣິດ”. ¹³ພຣະຄຣິດແບ່ງອອກເປັນຫລາຍອົງແລ້ວຫລື ໂປໂລໄດ້ຖືກຄຶງໄວ້ເພື່ອພວກເຈົ້າຫລື ເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງໂປໂລຫລື. ¹⁴ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ທຳພິທີບັບຕິສະມາໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າ ເວັ້ນແຕ່ທ່ານກິສະໂປກັບທ່ານຄາໂຢ. ¹⁵ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ. ¹⁶(ເຮົາໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຄອບຄົວຂອງສະເຕຟານາ

ດ້ວຍ ນອກຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຜູ້ໃດອີກ.)
¹⁷ເພາະວ່າ ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາໄປເພື່ອທຳພິທີບັບຕິສະມາ ແຕ່ຊົງໃຊ້ໄປເພື່ອປະກາດ
ຂ່າວປະເສີດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນອາໄສຄວາມເວົ້າອັນສະຫລາດສະຫລຽວ ເພາະຢ້ານວ່າໄມ້ກາງແຂນ
ຂອງພຣະຄຣິດ ຈະເສຍປະໂຫຍດ.

ພຣະຄຣິດຄິລິດອຳນາດແລະພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ

¹⁸ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຈົບທາຍນັ້ນ ເຂົາເຫັນວ່າເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນເປັນເລື່ອງໂງ່ ແຕ່
ສຳລັບເຮົາທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຊົງໃຜດໃຫ້ພົ້ນນັ້ນ ກໍເຫັນວ່າເປັນລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
¹⁹ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, “ເຮົາຈະທຳລາຍປັນຍາຂອງຄົນມີປັນຍາ ແລະຈະໃຫ້
ຄວາມສະຫລາດຂອງຄົນສະຫລາດສູນເສຍໄປ”. ²⁰ຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃສ ນັກທຳຢູ່ໃສ ນັກໂຕ້ຕອບ
ປັນຫາສະໄໝນີ້ຢູ່ໃສ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ປັນຍາຂອງໂລກກາຍເປັນຄວາມໂງ່ຫລື.
²¹ເພາະຕາມພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍ
ປັນຍາຂອງຕົນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊອບພຣະໂທຂົງໃຜດຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອມັນ ໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍຄຳເທດ
ສະໜາເລື່ອງທີ່ເຂົາຖືວ່າໂງ່. ²²ຝ່າຍພວກຢົວກໍຂໍເຫັນການສຳຄັນ ແລະພວກຕ່າງຊາດກໍຊອກ
ຫາປັນຍາ. ²³ແຕ່ພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ອັນເປັນ
ສິ່ງທີ່ໃຫ້ພວກຢົວຂູນສະດຸດ ແລະເປັນເລື່ອງທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖືວ່າໂງ່. ອ່ ²⁴ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່
ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ທັງຄົນຢົວກັບຄົນຕ່າງຊາດ ກໍຖືວ່າພຣະຄຣິດເປັນລິດອຳນາດ
ແລະພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ²⁵ດ້ວຍວ່າຄວາມໂງ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງສະຫລາດກວ່າ
ປັນຍາຂອງມະນຸດ ແລະຄວາມອ່ອນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຂັ້ມແຂງກວ່າກຳລັງຂອງມະນຸດ.

²⁶ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ພວກເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຜດເອີ້ນມານັ້ນ
ເປັນຄົນຢ່າງໃດ ຄືຄົນທີ່ມະນຸດຖືວ່າສະຫລາດກໍມີໜ້ອຍຄົນ, ຄົນທີ່ມີອຳນາດກໍມີໜ້ອຍຄົນ, ຄົນ
ທີ່ມີຖານະສູງກໍມີໜ້ອຍຄົນ. ²⁷ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າໂງ່ນັ້ນ ເພື່ອຈະໃຫ້
ຄົນສະຫລາດຖືກອັບອາຍ ແລະໄດ້ຊົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າອ່ອນກຳລັງ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ມີ
ກຳລັງຖືກອັບອາຍ. ²⁸ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າຕ່ຳຕ້ອຍແລະດູພົ້ນ ແລະ
ເຫັນວ່າບໍ່ສຳຄັນ ເພື່ອທຳລາຍສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າສຳຄັນ. ²⁹ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມະນຸດຈັກຄົນອວດຕົວໄດ້ຕໍ່
ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ. ³⁰ໂດຍພຣະອົງນັ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພາະພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ຊົງຕັ້ງພຣະອົງໃຫ້ເປັນສະຕິປັນຍາແລະຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ, ແລະເປັນຜູ້ຊົງຕັ້ງເຮົາໄວ້
ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຊົງໄຖ່ເຮົາໃຫ້ພົ້ນ. ³¹ເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ໃນ
ພຣະຄຳພີແລ້ວວ່າ, “ຜູ້ອວດອ້າງນັ້ນຈຶ່ງເອົາພຣະອົງເຈົ້າມາອວດອ້າງ”.

ບົດທີ 2

ຄຳປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດທີ່ຊົງຖືກຄົງໄວ້

¹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ມາຫາເຈົ້າທັງຫລາຍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອປະກາດຄຳພະຍານເລື່ອງພຣະເຈົ້າ^[1] ແກ່ພວກເຈົ້າ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນໜ້າຟັງ ຫລືດ້ວຍສະຕິປັນຍາ. ²ເພາະວ່າເຮົາຕັ້ງໃຈວ່າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມຮູ້ເລື່ອງໃດໆ ໃນຖ້າມາກາງພວກເຈົ້າ ເວັ້ນແຕ່ເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະການທີ່ພຣະອົງຊົງຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ. ³ແລະເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ເຮົາກໍ່ອ່ອນກຳລັງແລະມີຄວາມຢ້ານຫລາຍຈົນຕົວສັ່ນ. ⁴ຄຳເວົ້າແລະຄຳເທດສະໜາຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຄຳທີ່ສະຫລາດສະຫລຽວອັນກ່ອມໃຈ ແຕ່ເປັນຄຳຊຶ່ງສະແດງພຣະວິນຍານແລະລິດອຳນາດ. ⁵ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ອາໄສສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ ແຕ່ອາໄສລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການສະແດງທາງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ

⁶ເຖິງປານນັ້ນເຮົາກໍ່ເຄີຍກ່າວດ້ວຍສະຕິປັນຍາໃນຖ້າມາກາງຄົນທີ່ແກ່ແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍປັນຍາຂອງຄົນສະໄໝນີ້ ຫລືດ້ວຍປັນຍາຂອງພວກຜູ້ປົກຄອງໃນສະໄໝນີ້ຊຶ່ງກຳລັງເສື່ອມສູນໄປ. ⁷ແຕ່ເຮົາກ່າວດ້ວຍພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຂໍ້ລັບເລິກ ຄືພຣະສະຕິປັນຍາທີ່ຊົງເຊື່ອງໄວ້ນັ້ນ ແລະທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ກ່ອນປະຖົມມະການ ເພື່ອເປັນສະຫງ່າລາສີແກ່ພວກເຮົາ. ⁸ບໍ່ມີຜູ້ປົກຄອງຄົນໃດໃນສະໄໝນີ້ໄດ້ຮູ້ເຖິງພຣະປັນຍານັ້ນ ເພາະວ່າຖ້າຮູ້ແລ້ວ ເຂົາຄົງຈະບໍ່ໄດ້ເອົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງລັດສະໝີຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ⁹ແຕ່ເໝືອນມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລ້ວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ໄດ້ເຫັນ, ຫູບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແລະສິ່ງທີ່ມະນຸດຄິດບໍ່ອອກ ຄືສິ່ງນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດແຈງໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງ.” ¹⁰ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແດງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແກ່ເຮົາທັງຫລາຍທາງພຣະວິນຍານ ເພາະວ່າພຣະວິນຍານຊົງຢັ້ງຮູ້ທຸກສິ່ງ ແມ່ນເປັນຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹¹ດ້ວຍວ່າໃຜໜ້າ, ອາດຮູ້ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຈິດວິນຍານພາຍໃນມະນຸດຜູ້ນັ້ນເອງ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ¹²ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບວິນຍານຂອງໂລກ ແຕ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດປະທານແກ່ພວກເຮົານັ້ນ. ¹³ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງປັນຍາຂອງມະນຸດສອນໄວ້ ແຕ່ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງສັ່ງສອນ ຄືເຮົາໄດ້ອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ຄົນທີ່ມີພຣະວິນຍານຟັງ. ¹⁴ແຕ່ມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈທຳມະດາຈະຮັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ ເພາະເຂົາເຫັນວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄວາມໂງ່ ແລະເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ເພາະວ່າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ກໍ່ຕ້ອງອາໄສພຣະວິນຍານ. ¹⁵ແຕ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານກໍ່ສັງເກດຮູ້ສິ່ງສາລະພັດໄດ້ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສັງເກດຮູ້

[1] ສຳເນົາກົກສະບັບເກົ່າແກ່ມີຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ “ປະກາດຂໍ້ເລິກລັບເລື່ອງພຣະເຈົ້າ...”

ໃຈຜູ້ນັ້ນໄດ້. ¹⁶“ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດໜຶ່ງ ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະໂທຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງຈະສັ່ງສອນພຣະອົງໄດ້” ແຕ່ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍກໍມີພຣະໂທຂອງພຣະຄຣິດ.

ບົດທີ 3

ເພື່ອນຮ່ວມງານເພື່ອພຣະເຈົ້າ

¹ພື້ນອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຝ່າຍເຮົາຈະເວົ້າກັບເຈົ້າທັງຫລາຍເໝືອນເວົ້າກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານແລ້ວບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງເວົ້າກັບເຈົ້າເໝືອນເວົ້າກັບຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍມະນຸດທຳມະດາ ເໝືອນກັບພວກເຈົ້າເປັນເດັກອ່ອນໃນພຣະຄຣິດ. ²ເຮົາໄດ້ລ້ຽງພວກເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳນົມບໍ່ໃຊ້ດ້ວຍອາຫານແຂງ ເຫດວ່າເມື່ອກ່ອນນັ້ນເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້ ແລະເຖິງດຽວນີ້ກໍຍັງບໍ່ສາມາດ. ³ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍຍັງຢູ່ຝ່າຍມະນຸດທຳມະດາ ດ້ວຍວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າຍັງອິດສາກັນແລະຜິດຖຽງກັນ ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ຝ່າຍມະນຸດທຳມະດາ ແລະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມມະນຸດທຳມະດາດອກຫລື. ⁴ເພາະເມື່ອຜູ້ໜຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍໂປໂລ” ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍອາໂປໂລ” ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດທຳມະດາຫລື.

⁵ຖ້າດັ່ງນັ້ນ, ອາໂປໂລແມ່ນໃຜ? ໂປໂລແມ່ນໃຜ? ກໍແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງໄດ້ສອນພວກເຈົ້າໃຫ້ເຊື່ອ ເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໃຫ້. ⁶ເຮົາເປັນຜູ້ບູກ, ອາໂປໂລເປັນຜູ້ທົດນ້ຳ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ⁷ເພາະສັນນັ້ນຜູ້ບູກຫລືຜູ້ທົດນ້ຳຈຶ່ງບໍ່ສຳຄັນອັນໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນນັ້ນກໍສຳຄັນ. ⁸ຜູ້ບູກກັບຜູ້ທົດກໍສະເໝີກັນ ແຕ່ທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຕາມການຂອງຕົນ. ⁹ເພາະວ່າເຮົາທັງຫລາຍເປັນຜູ້ຮ່ວມກັນທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າ^[1] ພວກເຈົ້າເປັນໄຮ່ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁰ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນຕົກຂອງພຣະອົງ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໂຜດປະທານແກ່ເຮົາແລ້ວ ເຮົາໄດ້ວາງຮາກລົງເໝືອນນາຍຊ່າງຜູ້ຊຳນານ ແລະຄົນອື່ນກໍກຳກໍຂຶ້ນ ແຕ່ທຸກຄົນຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີວ່າຈະກໍຂຶ້ນຢ່າງໃດ. ¹¹ເພາະວ່າຜູ້ໃດຈະວາງຮາກອື່ນອີກບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຮາກທີ່ຊົງວາງໄວ້ແລ້ວນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ¹²ຖ້າຜູ້ໃດຈະເອົາຄຳ, ເອົາເງິນ, ເອົາເພັດພອຍ, ເອົາໄມ້, ເອົາຫຍ້າແຫ້ງ, ເອົາເພືອງກໍດີ, ມາກໍຂຶ້ນເທິງຮາກນັ້ນ. ¹³ການຂອງທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ປະກົດແຈ້ງ ດ້ວຍວ່າເວລານັ້ນຈະໃຫ້ເຫັນໄດ້ແຈ່ມແຈ້ງ ເພາະຈະເຫັນແຈ່ມແຈ້ງໄດ້ດ້ວຍໄຟ ໄຟນັ້ນຈະທົດລອງເບິ່ງວ່າການຂອງທຸກຄົນນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ. ¹⁴ຖ້າການງານຂອງຜູ້ໃດທີ່ກໍຂຶ້ນທົນຢູ່ໄດ້ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ລາງວັນ. ¹⁵ຖ້າການງານຂອງຜູ້ໃດຖືກເຜົາໄໝ້ເສຍຜູ້ນັ້ນຈະຂາດລາງວັນ ແຕ່ຕົນເອງກໍຈະໄດ້ພົ້ນແຕ່ເໝືອນຜ່ານພົ້ນໄຟ.

¹⁶ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າພວກເຈົ້າເປັນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ. ¹⁷ຖ້າຜູ້ໃດທຳລາຍວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງທຳລາຍ

^[1]ຫລືວ່າ “ເຮົາທັງຫລາຍເປັນຜູ້ຮ່ວມກັນທຳງານດ້ວຍກັນກັບພຣະເຈົ້າ.”

ຜູ້ນັ້ນ ເພາະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ສັກສິດ ເຈົ້າທັງຫລາຍແຫລະ, ເປັນວິຫານນັ້ນ.

¹⁸ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລໍ່ຕົນເອງ ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເປັນຄົນມີປັນຍາໃນສະໄໝນີ້ ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຍອມເປັນຄົນໂງ່ ເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນມີປັນຍາໄດ້. ¹⁹ເພາະວ່າປັນຍາຂອງໂລກນີ້ ເປັນຄວາມໂງ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, “ພຣະອົງຊົບຄົນທີ່ມີ ປັນຍາດ້ວຍອຸບາຍຂອງເຂົາເອງ.” ²⁰ແລະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີອີກວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບ ວ່າ ຄວາມຄິດຂອງຄົນທີ່ມີປັນຍານັ້ນເປັນການເປົ່າໆ.” ²¹ເຫດສັນນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຍົກມະນຸດຂຶ້ນ ອວດ ດ້ວຍວ່າສິ່ງສາລະພັດເປັນຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ. ²²ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂປໂລກໍດີ, ອາໂປໂລ ແລະ ເກຟາກໍດີ, ໂລກກັບຊີວິດແລະຄວາມຕາຍກໍດີ, ຫລືສິ່ງທີ່ມີໃນປະຈຸບັນແລະອານາຄົດກໍດີ ສິ່ງສາລະພັດນັ້ນກໍເປັນຂອງພວກເຈົ້າ. ²³ແລະພວກເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະພຣະຄຣິດ ຊົງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 4

ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ

¹ໃຫ້ທຸກຄົນຖືວ່າພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ ທັງເປັນຜູ້ບ້ອງກັນຮັກສາຂໍ້ເລິກລັບ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ²ປະການໜຶ່ງ, ຜູ້ບ້ອງກັນຮັກສານັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຄົນສັດຊື່. ³ສຳລັບເຮົາ, ການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຫລືມະນຸດຜູ້ໃດຈະຕັດສິນຕົວເຮົານັ້ນເຮົາເຫັນວ່າເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ ເຖິງ ແມ່ນເຮົາເອງກໍບໍ່ໄດ້ຕັດສິນຕົວເຮົາ. ⁴ເພາະເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາມີຜິດສິ່ງໃດ ເຖິງປານນັ້ນເຮົາກໍບໍ່ພົ້ນ ຈາກການພິພາກສາ ແຕ່ຜູ້ພິພາກສາຕົວເຮົານັ້ນ ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁵ເຫດສັນນັ້ນພວກ ເຈົ້າຢ່າຕັດສິນສິ່ງໃດກ່ອນເວລາ ຈົນກວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ ພຣະອົງຈະຊົງ ເປີດເຜີຍຄວາມລັບທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນຄວາມມືດໃຫ້ແຈ້ງແຈ້ງ ແລະຈະຊົງເຜີຍຄວາມຄາດໝາຍໃນ ໃຈມະນຸດດ້ວຍ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຄຳຊົມເຊີຍຈາກພຣະເຈົ້າຕາມສົມຄວນ.

⁶ພື້ນອງທັງຫລາຍເອີຍ, ທີ່ເຮົາໄດ້ນຳເອົາເລື່ອງຕົວເຮົາກັບເລື່ອງອາໂປໂລມາກ່າວໄວ້ກໍເພື່ອ ປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຮຽນເອົາຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາຄື “ຢ່າອອກ ນອກຂອບເຂດຂອງພຣະຄຳພີ” ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າມີໃຈຈອງທອງຍົກຜູ້ໜຶ່ງແລະຂົ່ມຜູ້ໜຶ່ງ. ⁷ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕ່າງກັນກັບຄົນອື່ນ ຫລືມີອັນໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບມາ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບແລ້ວ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄອ້ອວດເໝືອນກັບເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເລີຍ. ⁸ດຽວນີ້ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍອົມແລ້ວໜໍ, ຮັ່ງ- ມີບໍລິບູນແລ້ວໜໍ, ໄດ້ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດໂດຍຮ່ວມກັບພວກເຮົາໜໍ ແມ່ນຢູ່, ເຮົາກໍປາດຖະໜາ ຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດດ້ວຍກັນ ກັບພວກເຈົ້າ. ⁹ເພາະເຮົາຄິດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແດງພວກເຮົາ ຜູ້ເປັນອັກຄະສາວົກໄວ້ ໃນທີ່ສຸດປາຍ^[1] ເໝືອນຄົນທີ່ຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ເພາະເຮົາກາຍເປັນເໝືອນໂຕລະຄອນໃຫ້ຈັກ-

^[1]ຂໍ້ຄວາມນີ້ໝາຍເຖິງທຳນຽມທີ່ຜູ້ມີໄຊຊະນະເຄີຍນຳພາພວກຊະເລີຍເລິກເປັນກະບວນສະແດງໃຫ້ປວງຊົນ ຊົມກ່ອນຈະອອກໄປຂ້າໃຫ້ຕາຍ.

ກະວານຄືເທວະດາແລະມະນຸດຊົມ. ¹⁰ພວກເຮົາເປັນຄົນໂງ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດ ແຕ່ພວກເຮົາເປັນຄົນມີປັນຍາໃນພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາອ່ອນກຳລັງ ແຕ່ພວກເຮົາມີກຳລັງ ພວກເຮົາມີຍິດສັກ ແຕ່ພວກເຮົາເປັນຄົນອັບປະຍົດ. ¹¹ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາກຳຍັງອິດເຂົ້າຢາກນ້ຳ, ຂາດເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຖືກທຸບຕິແລະບໍ່ມີບ່ອນພັກພາອາໄສເປັນຫລັກແຫລ່ງ. ¹²ພວກເຮົາຍັງອິດສາເຮັດການໜັກໜ່ວງລົງຊີບດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງ ເມື່ອຖືກປ້ອຍດ່າເຮົາກໍ່ອວຍພອນ ເມື່ອຖືກຂົ່ມເຫງເຮົາກໍ່ອິດທົນເອົາ. ¹³ເມື່ອຖືກນິນທາປະໝາດເຮົາກໍ່ຊອກຫາທາງປອງດອງ ເຮົາກາຍເປັນເໝືອນຂີ້ເຫຍື້ອຂອງໂລກ, ເປັນເໝືອນຂອງເສດຈາກສິ່ງສາລະພັດທີ່ໂລກເລືອກຖິ້ມຈົນເຖິງປັດນີ້.

¹⁴ເຮົາບໍ່ໃຊ້ໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍລະອາຍ ແຕ່ຂຽນເພື່ອເຕືອນສະຕິພວກເຈົ້າໃນຖານະເປັນລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາ. ¹⁵ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າໃນພຣະຄຣິດພວກເຈົ້າມີຜູ້ຄວບຄຸມຈັກພັນຄົນກໍ່ຕາມ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີພໍ່ຫລາຍຄົນ ເພາະວ່າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະ, ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ພວກເຈົ້າໂດຍຂ່າວປະເສີດ. ¹⁶ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາໄປ. ¹⁷ເພາະເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຕິໂມທຽວລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຜູ້ສັດຊີ້ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ມາຫາພວກເຈົ້າ ເພື່ອນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ລະນຶກເຖິງຫລັກການປະຕິບັດຂອງເຮົາໃນພຣະຄຣິດ ເໝືອນທີ່ເຮົາເຄີຍສອນໃນຄຣິສຕະຈັກທົ່ວໆ ໄປ. ¹⁸ແຕ່ມີບາງຄົນໄດ້ອວດຕົວຂຶ້ນ ເໝືອນກັບວ່າເຮົາຈະບໍ່ມາຫາພວກເຈົ້າ. ¹⁹ແຕ່ຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພໍພຣະໂທ ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າທັງຫລາຍໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ແລະເຮົາຈະໄດ້ຍັງຮູ້ບໍ່ໃຊ້ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນທີ່ອວດຕົວຂຶ້ນ ແຕ່ຈະຍັງຮູ້ລິດອຳນາດຂອງເຂົານັ້ນ. ²⁰ເພາະວ່າລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ເລື່ອງຄຳເວົ້າ ແຕ່ເປັນເລື່ອງລິດອຳນາດ. ²¹ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເອົາຢ່າງໃດ ຈະໃຫ້ເຮົາຖືໄມ້ແສ້ມາຫາພວກເຈົ້າ ຫລືຈະໃຫ້ເຮົາມາດ້ວຍຄວາມຮັກແລະດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸພາບ.

ບົດທີ 5

ຕັດສິນລົງໂທດການຫລິ້ນຊື້

¹ມີຂ່າວເລົ່າລືກັນວ່າໃນພວກເຈົ້າມີການຜິດຊາຍຍິງ ແລະການຜິດຢ່າງນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນພວກຕ່າງຊາດກໍ່ບໍ່ເຄີຍມີ ຄືວ່າມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເອົາແມ່ນ້ຳຂອງຕົນມາເປັນເມຍ. ²ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຍັງອວດຕົວຂຶ້ນ ແທນທີ່ຈະເປັນທຸກຮ້ອນໃຈ ພວກເຈົ້າຄວນຈະຕັດຜູ້ທີ່ເຮັດການຜິດຢ່າງນັ້ນອອກເສຍຈາກພວກເຈົ້າ. ³ເຖິງແມ່ນວ່າຕົວເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ແຕ່ໃຈຂອງເຮົາກໍ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເຮົາໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການຜິດຢ່າງນັ້ນ ເໝືອນກັບເຮົາໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ. ⁴ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍປະຊຸມກັນແລະໃຈຂອງເຮົາຮວມຢູ່ດ້ວຍ ພ້ອມທັງລິດເດດຂອງພຣະເຢຊູ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ⁵ຈົ່ງມອບຜູ້ນັ້ນໄວ້ໃຫ້ຊາຕານທຳລາຍເນື້ອກາຍ ເພື່ອໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງລາວໄດ້ພົ້ນໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁶ການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍອວດອ້າງນັ້ນບໍ່ດີດອກ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າເຊື້ອແບ່ງແຕ່ໜ້ອຍດຽວກໍ່

ແຜ່ໄປທົ່ວທັງກ້ອນ. 7 ເຫດສັນນັ້ນຈຶ່ງຊໍາລະເຊື້ອແບ້ງເກົ່າອອກເສຍເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ເປັນກ້ອນໃໝ່ ເໝືອນບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງແລ້ວ ດ້ວຍວ່າພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນປັດສະຄາຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ໄດ້ຊົງຖືກຂ້າບູຊາແລ້ວ. 8 ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຖືປັດສະຄານັ້ນ ບໍ່ໃຊ້ດ້ວຍເຊື້ອເກົ່າຫລືເຊື້ອຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແຕ່ດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງຄືຄວາມສັດຊື່ແລະຄວາມຈິງ.

9 ເຮົາໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍບອກເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວວ່າ, ຢ່າຄົບຫາກັບຄົນຫລິ້ນຊູ. 10 ແຕ່ບໍ່ໃຊ້ໝາຍເຖິງຊາວໂລກທີ່ຫລິ້ນຊູ, ຫລືຄົນໂລບ, ຄົນຂົ່ມຊູ່, ຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມກໍດີ ເພາະວ່າຖ້າຫ້າມຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຈະຕ້ອງອອກໄປເສຍຈາກໂລກນີ້. 11 ແຕ່ເຮົາໄດ້ຂຽນມາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຊື່ວ່າເປັນພິນ້ອງແລ້ວ ແຕ່ຍັງເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ, ຫລືຄົນໂລບ, ຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ, ຄົນເວົ້າຫຍາບຊ້າ, ຄົນຂີ້ເຫລົ້າ, ຄົນຂົ່ມຊູ່ກໍດີ ຢ່າຄົບຫາກັບຄົນຢ່າງນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ກິນເຂົ້າຮ່ວມກໍຢ່າຊູກິນ. 12 ບໍ່ແມ່ນທຸລະຂອງເຮົາທີ່ຈະໄປຕັດສິນລົງໂທດຄົນພາຍນອກ ແມ່ນທຸລະຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະຕັດສິນລົງໂທດຄົນພາຍໃນ ບໍ່ແມ່ນຫລື? 13 ສ່ວນຄົນພາຍນອກນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງຕັດສິນລົງໂທດ “ຈົ່ງຂັບໄລ່ຄົນຊົ່ວນັ້ນອອກຈາກພວກເຈົ້າໄປເສຍ”.

ບົດທີ 6

ສູ້ຄວາມກັນຕໍ່ໜ້າຄົນນອກສາດສະໜາ

1 ເມື່ອຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າເປັນຄວາມກັນ ຈະກ້າໄປສູ້ຄວາມກັນຕໍ່ໜ້າຄົນນອກສາດສະໜາແລະບໍ່ໃຊ້ຕໍ່ໜ້າໄໝ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຫລື. 2 ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າໄໝ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາໂລກ ຖ້າພວກເຈົ້າຈະພິພາກສາໂລກ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຕັດສິນເລື່ອງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຫລື. 3 ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າພວກເຮົາຈະພິພາກສາພວກເທວະດາ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກເທົ່າໃດ ເຮົາສົມຄວນຈະຕັດສິນຄວາມເລື່ອງຂອງຊີວິດນີ້. 4 ເມື່ອພວກເຈົ້າເປັນຄວາມກັນໃນເລື່ອງຊີວິດນີ້ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຄົນທີ່ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ນັບຖືມາຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ຕັດສິນ. 5 ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າເກີດລະອາຍໃຈ ໃນພວກເຈົ້າບໍ່ມີຈັກຄົນຫລືທີ່ມີປັນຍາພໍສາມາດຈະຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງພວກພິນ້ອງ. 6 ແຕ່ພິນ້ອງກັບພິນ້ອງຕ້ອງໄປສູ້ຄວາມກັນຕໍ່ໜ້າຄົນນອກສາດສະໜາຢ່າງນັ້ນຫລື. 7 ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍມີຄະດີກ່ຽວຂ້ອງກັນແລະກັນນັ້ນ ກໍເປັນການຂາດສິນທໍາແທ້ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ທົນເອົາເມື່ອເຂົາເຮັດຮ້າຍແກ່ຕົນ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົາໂກງຕົນກໍດີກວ່າ. 8 ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຍັງເຮັດຮ້າຍແລະສີ່ໂກງກັນໃນລະຫວ່າງພວກພິນ້ອງຂອງຕົນ.

9 ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າຄົນອະທໍາຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າຄົນຫລິ້ນຊູກໍດີ, ຫລືຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ, ຄົນຜິດຈາກຜົວເມຍກັນ, ຊາຍຫລິ້ນຄືຍິງ, ຊາຍຫລິ້ນກັບຊາຍ. 10 ຄົນຂະໂມຍ, ຄົນໂລບ, ຄົນຂີ້ເຫລົ້າ, ຄົນເວົ້າຫຍາບຊ້າ, ຄົນຂົ່ມຊູ່ກໍດີ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນໃນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. 11 ເມື່ອກ່ອນມີບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າເປັນຄົນຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການຊົງຊໍາລະແລ້ວ, ໄດ້ຖືກຊົງຕັ້ງໄວ້ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ໄດ້ຖືກຊົງນັບເປັນຄົນຊອບທໍາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຖວາຍກຽດແຕ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງຕົນ

¹²“ເຮົາເຮັດສິ່ງສາລະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດນັ້ນມີປະໂຫຍດ “ເຮົາເຮັດສິ່ງສາລະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ວ່າຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສິ່ງໃດ. ¹³ອາຫານມີໄວ້ສຳລັບທ້ອງແລະທ້ອງກໍສຳລັບອາຫານ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ທັງທ້ອງແລະອາຫານສູນຫາຍໄປ ສ່ວນຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ສຳລັບການຫລິ້ນຊູ້ ແຕ່ມີໄວ້ສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍມີໄວ້ສຳລັບຮ່າງກາຍ. ¹⁴ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືນຂຶ້ນມາ ແລະພຣະອົງຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຄືນມາໃໝ່ ດ້ວຍລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ¹⁵ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນອະໄວຍະວະຂອງພຣະຄຣິດຖ້າເປັນຢ່າງນັ້ນເຮົາຈະເອົາອະໄວຍະວະຂອງພຣະຄຣິດໄປເປັນອະໄວຍະວະຂອງຍິງແມ່ຈ້າງຫລື ຢ່າໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນເລີຍ. ¹⁶ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າຜູ້ທີ່ຕິດພັນກັບຍິງແມ່ຈ້າງກໍເປັນກາຍອັນດຽວກັບຍິງນັ້ນ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວ.” ¹⁷ແຕ່ຜູ້ທີ່ຕິດພັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍເປັນຈິດໃຈອັນດຽວກັບພຣະອົງ. ¹⁸ຈົ່ງຫລີກໜີເສຍຈາກການຫລິ້ນຊູ້ ຜິດບາບທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດເຮັດນັ້ນເປັນບາບນອກກາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຫລິ້ນຊູ້ນັ້ນກໍຜິດບາບຕໍ່ຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ. ¹⁹ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າເປັນວິຫານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ຊົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າຊົງພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຈົ້າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ. ²⁰ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊີ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄວ້ດ້ວຍລາຄາສູງ ເຫດສັນນັ້ນຈົ່ງຖວາຍພຣະກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງຕົນ.

ບົດທີ 7

ບັນຫາກ່ຽວກັບການສົມລົດ

¹ເລື່ອງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂຽນມານັ້ນ ຂໍຕອບວ່າ ການທີ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບແມ່ຍິງກໍດີຢູ່. ²ແຕ່ເພື່ອປ້ອງກັນການຫລິ້ນຊູ້ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຄວນມີເມຍຂອງຕົນແລະແມ່ຍິງທຸກຄົນຄວນມີຜົວຂອງຕົນ. ³ຜົວຕ້ອງຍອມຮ່ວມຢູ່ກັບເມຍຕາມສົມຄວນ ແລະເມຍກໍຍອມຮ່ວມຢູ່ກັບຜົວເໝືອນກັນ. ⁴ເມຍບໍ່ມີອຳນາດເໜືອຮ່າງກາຍຂອງຕົນ ແຕ່ອຳນາດນັ້ນຢູ່ນຳຜົວ ຢ່າງດຽວກັນ, ຜົວບໍ່ມີອຳນາດເໜືອຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ ແຕ່ອຳນາດນັ້ນຢູ່ນຳເມຍ. ⁵ຢ່າປະຕິເສດການຢູ່ຮ່ວມກັນ ເວັ້ນແຕ່ໄດ້ຕົກລົງກັນເປັນການຊົ່ວຄາວ ເພື່ອອຸທິດຕົນໃນການໄຫວ້ວອນ ແລ້ວຈົ່ງຄ່ອຍມາຢູ່ຮ່ວມກັນອີກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຊາຕານຊັກຈູງໃຫ້ເຮັດຜິດເພາະຕົນອິດບໍ່ໄດ້. ⁶ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ເປັນການອະນຸຍາດ ບໍ່ໃຊ້ເປັນການສັ່ງ. ⁷ເຮົາປາດຖະໜາໃຫ້ທຸກຄົນເປັນເໝືອນຕົວເຮົາ ແຕ່ທຸກຄົນກໍໄດ້ຮັບຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າອັນເໝາະສົມກັບຕົວຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບຢ່າງນັ້ນ ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບຢ່າງນີ້.

⁸ເຮົາຂໍກ່າວແກ່ຄົນທີ່ຍັງເປັນໂສດແລະພວກແມ່ໝ້າຍວ່າ ຖ້າເຂົາຈະຢູ່ເໝືອນຢ່າງເຮົາກໍດີແລ້ວ. ⁹ແຕ່ຖ້າເຂົາອິດໃຈບໍ່ໄດ້ກໍໃຫ້ເຂົາແຕ່ງງານເສຍ ເພາະການແຕ່ງງານນັ້ນດີກວ່າມີໃຈຮ້ອນຮົນດ້ວຍກາມລາຄະ.

10ສ່ວນຄົນທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ ເຮົາຂໍສັ່ງ ບໍ່ໃຊ້ເຮົາສັ່ງເອງ ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາວ່າ ຢ່າໃຫ້ເມຍປະຜົວ. 11ແຕ່ຖ້ານາງຫາກປະຜົວໄປ ຢ່າໃຫ້ນາງເອົາຜົວໃໝ່ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍໃຫ້ນາງ ກັບມາຄົນດີກັບຜົວອີກ ແລະຂໍຢ່າໃຫ້ຜົວປະຮ້າງເມຍ.

12ເຮົາຂໍກ່າວແກ່ຄົນອື່ນໆ ນອກຈາກພວກນີ້ (ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວ) ວ່າຖ້າພີ່- ນ້ອງຄົນໃດມີເມຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ ແຕ່ນາງກໍພໍໃຈຈະຢູ່ກັບຜົວນັ້ນ ຜົວບໍ່ຄວນຢ່າຮ້າງ ນາງ. 13ຖ້າຍິງຄົນໃດທີ່ມີຜົວທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ ແຕ່ຜົວກໍພໍໃຈຈະຢູ່ກັບເມຍນັ້ນ ເມຍບໍ່ ຄວນຢ່າຮ້າງຜົວນັ້ນ. 14ເພາະວ່າຜົວທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອກໍໄດ້ຮັບການຊົງຂໍາລະຍ້ອນເມຍ ແລະ ເມຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອກໍໄດ້ຮັບການຊົງຂໍາລະຍ້ອນຜົວນັ້ນ^[1] ຖ້າດັ່ງນັ້ນລູກຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍກໍບໍ່ ບໍລິສຸດ ແຕ່ບັດນີ້ລູກເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ລິສຸດແລ້ວ. 15ແຕ່ຖ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຈະແຍກຕົວອອກໄປກໍ ຈົ່ງໃຫ້ເພິ່ນໄປ ເລື່ອງຢ່າງນີ້ບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ພີ່ນ້ອງຊາຍຍິງຈະຜູກມັດຈໍາໃຈໃຫ້ຢູ່ດ້ວຍກັນ ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ. 16ຝ່າຍເຈົ້າຜູ້ເປັນເມຍ ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ວ່າເຈົ້າ ຈະຊ່ອຍຜົວໃຫ້ພີ່ນ້ອງໄດ້ຫລືບໍ່ ຫລືເຈົ້າຜູ້ເປັນຜົວ ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ວ່າເຈົ້າຈະຊ່ອຍເມຍໃຫ້ພີ່ນ້ອງໄດ້ຫລືບໍ່.

ຈົ່ງດໍາເນີນຊີວິດຢູ່ຕາມຖານະທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານ

17ແຕ່ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນດໍາເນີນ ຊີວິດຢູ່ຕາມຖານະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານ ແກ່ຕົນ ແລະ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົານັ້ນ ເຮົາຈົ່ງວາງລະບຽບດັ່ງນັ້ນໄວ້ໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທົ່ວໄປ. 18ຖ້າ ມີຜູ້ໃດທີ່ຖືກຊົງເອີ້ນເອົາເມື່ອພາຍຫລັງການຮັບພິທີຕັດ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເລີກຈາກຖານະນັ້ນເສຍ ຫລືຖ້າວ່າມີຜູ້ທີ່ຖືກຊົງເອີ້ນເອົາໂດຍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮັບ. 19ການທີ່ຮັບຫລືບໍ່ຮັບ ພິທີຕັດກໍບໍ່ສໍາຄັນ ແຕ່ການຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນສໍາຄັນ. 20ໃຫ້ທຸກຄົນຢູ່ໃນຖານະ ທີ່ເຂົາຢູ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເອົານັ້ນ. 21ເຈົ້າຖືກພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເອົາເມື່ອຍັງເປັນຂ້ອຍຂ້າຢູ່ ຫລືຢ່າຮ້ອນໃຈ ຖ້າເຈົ້າຈະສາມາດໄຖ່ຕົວອອກໄດ້ ກໍຄວນໄຖ່ດີກວ່າ.^[2] 22ເຫດວ່າຖ້າອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອີ້ນຜູ້ໃດເມື່ອຍັງເປັນຂ້ອຍຂ້າຢູ່ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນເສລີຊົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຢ່າງນັ້ນແທລະ, ຄົນໃດທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນເມື່ອເປັນເສລີຊົນ ຄົນນັ້ນກໍເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງ ພຣະຄຣິດ. 23ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊີ້ເຈົ້າທັງຫລາຍດ້ວຍລາຄາສູງ ຢ່າກັບໄປເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງມະ- ນຸດ. 24ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຈົ້າທຸກຄົນຢູ່ໃນຖານະໃດເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນ ກໍໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ກັບ ພຣະເຈົ້າໃນຖານະນັ້ນ.

ເລື່ອງຄົນໂສດແລະພວກແມ່ໝ້າຍ

25ເລື່ອງຄົນໂສດນັ້ນເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາຂໍອອກຄວາມ ເຫັນໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ເປັນຜູ້ທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້. 26ຍ້ອນ ຄວາມຍາກລໍາບາກທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ^[3] ເຮົາຈົ່ງຄິດເຫັນວ່າ ຄວນໃຫ້ທຸກຄົນຢູ່ຕາມຢ່າງທີ່ຕົນຢູ່ດຽວນີ້ກໍ

[1]ພາສາເດີມວ່າ “ຍ້ອນພີ່ນ້ອງນັ້ນ.” [2]ຫລືວ່າ “ແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະພີ່ນ້ອງຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າໄດ້ນັ້ນ ຄວນ ດໍາເນີນໃນຖານະເກົ່າດີກວ່າ.” [3]ຫລືວ່າ “ທີ່ຄວນຈະເກີດມີມາ.”

ດີຢູ່. ²⁷ຖ້າເຈົ້າມີເມຍແລ້ວ ຢ່າຊອກຫາທາງແຍກຈາກກັນ ຖ້າເຈົ້າແຍກຈາກເມຍແລ້ວ ຢ່າຊອກ
 ຫາເມຍໃໝ່. ²⁸ແຕ່ຖ້າເຈົ້າແຕ່ງງານກໍບໍ່ຜິດ ແລະຖ້າຍິງໂສດຈະແຕ່ງງານກໍບໍ່ຜິດ ແຕ່ຄົນທີ່
 ແຕ່ງງານຢ່າງນັ້ນຄົງຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກໃຈໃນຊີວິດນີ້ ແຕ່ເຮົາບາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້
 ເຈົ້າທັງຫລາຍພົ້ນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນ. ²⁹ພົ້ນອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພາະ
 ເວລາທີ່ເທລີອຢູ່ນັ້ນກໍສັ້ນເຂົ້າມາແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປໃຫ້ຜູ້ມີເມຍດຳເນີນຊີວິດເໝືອນບໍ່ມີເມຍ.
³⁰ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮ້ອງໃຫ້ເໝືອນບໍ່ຮ້ອງໄທ້ ແລະຜູ້ທີ່ຊົມຊື່ນຍິນດີເໝືອນບໍ່ຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຜູ້ທີ່ຊື່
 ເໝືອນບໍ່ໄດ້ສິ່ງໃດ. ³¹ແລະໃຫ້ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຂອງໃນໂລກເໝືອນກັບວ່າເໝືອນກັບວ່າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເຕັມ
 ສ່ວນ ດ້ວຍວ່າລະບົບຂອງໂລກນີ້ກຳລັງລ່ວງໄປ.

³²ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍພົ້ນຈາກຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈ ຝ່າຍຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເມຍກໍຮ້ອນໃຈໃນ
 ການງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຊອບພຣະໂທຂອງພຣະອົງ. ³³ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີເມຍ
 ແລ້ວກໍຮ້ອນໃຈໃນການຂອງໂລກນີ້ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຊອບໃຈຂອງເມຍ ຈຶ່ງມີຄວາມສົນໃຈເປັນ
 ສອງກຳສອງຝ່າຍ. ³⁴ຝ່າຍຍິງທີ່ບໍ່ມີຜົວແລະສາວໂສດກໍຮ້ອນໃຈໃນການງານຂອງອົງພຣະຜູ້-
 ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຄົນບໍລິສຸດທັງກາຍແລະຈິດວິນຍານ ແຕ່ຍິງທີ່ມີຜົວກໍຮ້ອນໃຈໃນການ
 ຂອງໂລກນີ້ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຊອບໃຈຂອງຜົວ. ³⁵ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າທັງ-
 ຫລາຍເອງ ບໍ່ໃຊ້ຈະທ້າງແຮ້ວໃສ່ພວກເຈົ້າ^[1] ແຕ່ເພື່ອການເປັນລະບຽບໃຫ້ພວກເຈົ້າບົວລະບັດ
 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີໃຈເປັນສອງກຳສອງຝ່າຍ.

³⁶ຖ້າຊາຍໃດມີຄູ່ພັນເປັນສາວປອດ ແລະຮູ້ສຶກວ່າຕົນຈະປະຕິບັດຕໍ່ຄູ່ພັນຢ່າງສົມຄວນບໍ່ໄດ້
 ແລ້ວ ຖ້າມີຄວາມຮັກຮ້ອນແຮງຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ^[2] ກໍໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມຄວາມປາດ-
 ຖະໜາ ຄືໃຫ້ເຂົາແຕ່ງງານເສຍ ບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນໃດ. ³⁷ແຕ່ຖ້າຊາຍຄົນໃດຕັ້ງໃຈຄັກແນ່ ແລະ
 ເຫັນວ່າບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ແຕ່ອາດບັງຄັບໃຈຕົນເອງໄດ້ ດ້ວຍຕັ້ງໃຈວ່າຈະໃຫ້ຍິງນັ້ນເປັນຄູ່ພັນ
 ຕໍ່ໄປ ຜູ້ນັ້ນກໍເຮັດດີຢູ່. ³⁸ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ໃດທີ່ແຕ່ງງານກັບຄູ່ພັນຂອງຕົນກໍເຮັດດີຢູ່ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່
 ແຕ່ງງານນັ້ນກໍເຮັດດີກວ່າ.

³⁹ຕາບໃດຜົວຍັງມີຊີວິດຢູ່ ເມຍຕ້ອງຢູ່ກັບຜົວ ຖ້າຜົວຕາຍຍິງກໍເປັນອິດສະຫລະ ຈະແຕ່ງ-
 ງານກັບຊາຍໃດກໍໄດ້ຕາມໃຈ ແຕ່ຕ້ອງແຕ່ງງານກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁴⁰ແຕ່ຕາມ
 ເຮົາເຫັນວ່າ ຖ້ານາງຢູ່ຜູ້ດຽວກໍຈະເປັນສຸກກວ່າ ແລະເຮົາຄິດວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງ
 ສະຖິດຢູ່ນຳເຮົາດ້ວຍ.

ບົດທີ 8

ເລື່ອງອາຫານທີ່ຖວາຍແກ່ພຣະທຽມ

1 ເລື່ອງຂອງທີ່ເຂົາເອົາບູຊາແກ່ພຣະທຽມນັ້ນ ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າ “ພວກເຮົາຕ່າງກໍມີຄວາມ

^[1]ພາສາເດີມວ່າ “ບໍ່ໃຊ້ຈະເອົາເຊືອກຖິ້ມພາດຫລັງພວກເຈົ້າ.” ^[2]ອາດຈະເປັນທຳນຽມໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່
 ເມືອງ ໂກຣິນໂທ ໃຫ້ຊາຍກັບຍິງຢູ່ນຳກັນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກຮ່ວມເພດກັນ.

ຮູ້ທຸກຄົນ” ຄວາມຮູ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ອວດຕົວ ແຕ່ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຈະເລີນຂຶ້ນ. ²ຖ້າຜູ້ໃດຖືວ່າຕົວຮູ້ ສິ່ງໃດແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຍັງບໍ່ຮູ້ອັນໃດຕາມທີ່ຄວນຈະຮູ້. ³ແຕ່ວ່າຖ້າຜູ້ໃດຮັກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງ ຮູ້ຈັກຜູ້ນັ້ນ.

⁴ເລື່ອງການກິນອາຫານທີ່ເຂົາເອົາບູຊາແກ່ພຣະທຽມນັ້ນ ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າ “ພຣະທຽມ ນັ້ນບໍ່ເປັນຂອງແທ້” ແລະ “ມີພຣະເຈົ້າແທ້ແຕ່ອົງດຽວ.” ⁵ເຖິງແມ່ນວ່າມີພະຫລາຍໃນສະຫວັນ ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍດີ ທີ່ເຂົາເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ (ພະກໍມິຫລາຍ ເຈົ້າກໍມິຫລາຍແທ້). ⁶ແຕ່ ສໍາລັບພວກເຮົານັ້ນມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວຄືພຣະບິດາ ແລະສິ່ງສາລະພັດທັງປວງເກີດມາຈາກ ພຣະອົງ ແລະພວກເຮົາເປັນມາເພື່ອພຣະອົງ ແລະມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ ຄື ພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະສິ່ງສາລະພັດກໍບັງເກີດຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ ແລະເຮົາກໍເປັນມາໂດຍພຣະອົງ.

⁷ແຕ່ບໍ່ໃຊ້ທຸກຄົນມີຄວາມຮູ້ຢ່າງນີ້ ເພາະມີບາງຄົນທີ່ເຄີຍນັບຖືພຣະທຽມແຕ່ກ່ອນຈົນເຖິງບັດ ນີ້ ເມື່ອເຂົາກິນອາຫານນັ້ນກໍຖືວ່າເປັນຂອງບູຊາແກ່ພຣະທຽມນັ້ນແທ້ ແລະໃຈສໍານຶກຜິດແລະ ຊອບຂອງເຂົາຍັງອ່ອນຢູ່ຈິ່ງຖືກຊົ່ວມົວໝອງໄປ. ⁸ອາຫານບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນທີ່ ຊອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າ ຖ້າບໍ່ກິນເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຊົ່ວລົງ ຖ້າກິນເຮົາກໍບໍ່ດີຂຶ້ນ. ⁹ແຕ່ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ການໃຊ້ເສລີພາບຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍສະດຸດໃຈ. ¹⁰ເພາະວ່າຖ້າຜູ້ໃດທາກມາເຫັນເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມຮູ້ ນັ່ງກິນໃນວິຫານຂອງພຣະທຽມນັ້ນ ໃຈສໍານຶກ ຜິດແລະຊອບອັນອ່ອນຂອງຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ກ້າຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ບັງອາດກິນຂອງທີ່ບູຊາແກ່ພຣະທຽມນັ້ນ ຫລື. ¹¹ດັ່ງນັ້ນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພົ້ນອາໄສທີ່ມີຄວາມເຊື່ອອ່ອນ ຊຶ່ງພຣະຄຣິດ ໄດ້ຊົງ ວາຍພຣະຊົນເພື່ອນັ້ນຕ້ອງຈົບຫາຍໄປ. ¹²ສັນນັ້ນເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດຜິດຕໍ່ພວກພົ້ນອາໄສ ຄືເຮັດ ຮ້າຍແກ່ໃຈສໍານຶກຜິດແລະຊອບອັນອ່ອນຂອງເຂົານັ້ນ ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ດ້ວຍ. ¹³ເຫດສັນນັ້ນຖ້າອາຫານເປັນເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ພົ້ນອາໄສຂອງເຮົາສະດຸດໃຈເຮົາກໍຈະບໍ່ກິນຊີ້ນຕະ- ຫລອດໄປ ເພາະຢ້ານວ່າຈະເຮັດໃຫ້ພົ້ນອາໄສສະດຸດໃຈ.

ບົດທີ 9

ສິດຂອງອັກຄະສາວົກ

¹ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີເສລີພາບຫລື ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນອັກຄະສາວົກຫລື ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູອົງພຣະ- ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຫລື ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ເປັນຜົນງານຂອງເຮົາໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫລື. ²ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນອັກຄະສາວົກໃນສາຍຕາຂອງຄົນອື່ນ ເຮົາກໍເປັນອັກຄະສາວົກໃນສາຍ- ຕາຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍແທ້ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍຄືກາປະຈໍາຕໍາແໜ່ງອັກຄະສາວົກຂອງເຮົາ ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³ຖ້າຜູ້ໃດສອບສວນເຮົາ ເຮົາກໍຈະແກ້ຕົວວ່າ. ⁴ເຮົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະກິນ ແລະດື່ມຫລື. ⁵ເຮົາບໍ່ມີສິດຫລືທີ່ຈະພາເມຍທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນໄປມາດ້ວຍກັນ ເໝືອນຢ່າງອັກ ຄະສາວົກຄົນອື່ນ ແລະເໝືອນຢ່າງພວກນ້ອງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເໝືອນຢ່າງເກຟາ ນັ້ນ. ⁶ຈໍາເພາະແຕ່ເຮົາກັບບາລະນາບາເທົ່ານັ້ນຫລື ທີ່ບໍ່ມີສິດຈະເລີກເຮັດການຫາລ້ຽງຊີບນັ້ນ. ⁷ແມ່ນໃຜທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນທະຫານຕ້ອງກິນອາຫານຂອງຕົນເອງ ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດສວນອະງຸ່ນແລ້ວບໍ່ໄດ້

ກິນຜົນຈາກສວນນັ້ນ ຫລືຜູ້ໃດທີ່ລ້ຽງສັດແລ້ວບໍ່ໄດ້ກິນນໍ້ານົມຈາກຝູງສັດນັ້ນ. ⁸ ເຮົາກ່າວຢ່າງນີ້ຕາມທຳນຽມຂອງມະນຸດຫລື ພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງນີ້ເໝືອນກັນຫລື. ⁹ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ແລ້ວໃນບັນຍັດຂອງ ໂມເຊວ່າ, “ຢ່າເອົາກະສອບໃສ່ສົບງົວເມື່ອມັນຢຽບເຂົ້າຢູ່” ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຫ່ວງພຣະໄທນຳງົວນັ້ນຫລື. ¹⁰ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເຮົາທັງຫລາຍໂດຍຈຳເພາະດອກຫລື ແທ້ຈິງຂໍ້ຄວາມນັ້ນຂຽນໄວ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກເຮົາ ດ້ວຍວ່າຄົນທີ່ໂຖນາກໍຄວນໄຖດ້ວຍຄວາມຫວັງໃຈ ແລະຄົນທີ່ຟາດເຂົ້າກໍຄວນຟາດເຂົ້າດ້ວຍຄວາມຫວັງຈະໄດ້ສ່ວນແບ່ງຂອງເຂົານັ້ນ. ¹¹ ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຫວ່ານແນວບູກຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເປັນການຫລາຍເກີນໄປຫລື ທີ່ພວກເຮົາຈະກຽວຂອງຝ່າຍເນື້ອກາຍຈາກພວກເຈົ້າ. ¹² ຖ້າຄົນອື່ນມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກພວກເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຫລາຍວ່ານັ້ນອີກຫລື.

ເຖິງປານນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິດນັ້ນ ແຕ່ໄດ້ຍອມອິດທິນເອົາທຸກສິ່ງ ເພາະຍ້ານວ່າເຮົາຈະເປັນຜູ້ກໍ່ເຫດໃດເຫດໜຶ່ງຂຶ້ນຂັດຂວາງຂ່າວປະເສີດເລື່ອງ ພຣະຄຣິດ. ¹³ ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ຄົນທີ່ປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານກໍກິນຂອງຖວາຍໃນພຣະວິຫານນັ້ນ ແລະຄົນທີ່ປະຕິບັດແທ່ນບູຊາກໍຮັບສ່ວນແບ່ງຂອງເຄື່ອງບູຊານັ້ນ. ¹⁴ ຢ່າງດຽວກັນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາໄວ້ວ່າ ຄົນທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດຄວນໄດ້ຮັບການລ້ຽງຊີບດ້ວຍຂ່າວປະເສີດນັ້ນ. ¹⁵ ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິດເຫລົ່ານັ້ນຈັກຢ່າງ ທີ່ເຮົາຂຽນເລື່ອງນີ້ກໍບໍ່ໃຊ້ເພື່ອຈະໃຫ້ເຂົາເຮັດຢ່າງນັ້ນ ແກ່ເຮົາດ້ວຍວ່າເຮົາຍອມຕາຍເສຍກໍດີກວ່າທີ່ຈະ^[1] ... ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດທຳລາຍເຫດແຫ່ງການອວດອ້າງຂອງເຮົາ. ¹⁶ ເພາະການທີ່ເຮົາປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນ ເຮົາບໍ່ມີເຫດທີ່ຈະອວດອ້າງໄດ້ ເພາະຄວາມຈຳເປັນໄດ້ຕົກໃສ່ເຮົາ ວິບັດຈະເກີດມີແກ່ເຮົາຖ້າເຮົາບໍ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ¹⁷ ເພາະຖ້າເຮົາເຮັດການນັ້ນດ້ວຍໃຈສະໝັກເຮົາກໍຈະໄດ້ບຳເໜັດ ແຕ່ຖ້າເຮົາບໍ່ສະໝັກກໍຍັງເປັນການທີ່ຊົງມອບໄວ້ໃຫ້ເຮົາເຮັດ. ¹⁸ ແລ້ວບຳເໜັດຂອງເຮົາຄືອັນໃດ ຄືເມື່ອເຮົາປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນເຮົາບໍ່ໄດ້ຄິດຄ່າ ແລະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິດຂອງເຮົາໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

¹⁹ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນບັງຄັບຂອງຜູ້ໃດ ເຮົາກໍຍັງຍອມຕົວເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້^[2] ຂອງຄົນທັງປວງ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາເປັນສິດ. ²⁰ ຕໍ່ຄົນຢິວ ເຮົາໄດ້ເຮັດເໝືອນຄົນຢິວ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນຢິວ ຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດເຮົາກໍເຮັດເໝືອນຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດ (ເຖິງແມ່ນເຮົາເອງບໍ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດກໍດີ) ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດນັ້ນ. ²¹ ຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດເຮົາກໍເຮັດເໝືອນຄົນທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດ (ເຖິງແມ່ນເຮົາບໍ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍດີ ແຕ່ເຮົາຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດຂອງ ພຣະຄຣິດ) ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດນັ້ນ. ²² ຕໍ່ຄົນທີ່ອ່ອນແອເຮົາກໍເຮັດເໝືອນຄົນອ່ອນແອ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນອ່ອນແອ ເຮົາຍອມເປັນຄົນທຸກຊະນິດເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງປວງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຊ່ອຍບາງຄົນໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍທຸກວິທີທາງ.

[1] ປະໂຫຍກທີ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນ ຄືຂາດຄວາມວ່າ “ເຮັດຢ່າງນັ້ນ” ແຕ່ວ່າສຳເນົາກົກຫາກບໍ່ມີຂໍ້ຄວາມດັ່ງກ່າວ.

[2] ພາສາເດີມວ່າ “ຂ້ອຍໃຊ້.”

²³ເຮົາເຮັດຕາມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພາະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນ.

²⁴ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ແລ່ນແຂ່ງກັນ ກໍແລ່ນດ້ວຍກັນທຸກຄົນ ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບລາງວັນມີແຕ່ຄົນດຽວ ເຫດສັນນັ້ນຈຶ່ງແລ່ນເພື່ອຊິງເອົາຮາງວັນໃຫ້ໄດ້. ²⁵ຝ່າຍນັກກິລາທຸກຄົນກໍຄ່ອງຄັດໃນລະບຽບທຸກຢ່າງ ເຂົາເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍເພື່ອຈະໄດ້ພວງມາໄລທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງໄປ ແຕ່ເຮົາເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ພວງມາໄລອັນບໍ່ຫ່ຽວແຫ້ງໄປ.

²⁶ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງແລ່ນເສັ້ງໂດຍມີເປົ້າໝາຍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງນັກມວຍທີ່ຊົກລົມ. ²⁷ແຕ່ເຮົາກໍທຸບຕີຮ່າງກາຍຂອງເຮົາໃຫ້ມັນແຂງຢູ່ຄາມີເພາະຍ້ານວ່າເມື່ອເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ຄົນອື່ນແລ້ວ ເຮົາເອງຈະຖືກຂ້າຊື່ອອກຈາກການແຂ່ງຂັນ.

ບົດທີ 10

ຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ນັບຖືພຣະທຽມ

¹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຢູ່ໃຕ້ເມກ, ແລະໄດ້ຜ່ານທະເລໄປທຸກຄົນ. ²ແລະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນເມກແລະໃນທະເລຮ່ວມກັບ ໂມເຊທຸກຄົນ. ³ໄດ້ຮັບປະທານອາຫານທິບຢ່າງດຽວກັນທຸກຄົນ. ⁴ແລະໄດ້ດື່ມນ້ຳທິບຢ່າງດຽວກັນທຸກຄົນ ດ້ວຍວ່າເຂົາເຄີຍໄດ້ດື່ມນ້ຳໄຫລອອກມາຈາກສີລາສັກສິດທີ່ຕາມເຂົາໄປ ສີລານັ້ນແມ່ນອົງພຣະຄຣິດ. ⁵ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນກໍດີ, ມີຄົນສ່ວນຫລາຍໃນພວກນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະໄທ ເຮົາຮູ້ໄດ້ກໍເພາະວ່າເຂົາລົ້ມຕາຍໃນປ່າບໍ່ຂາດສາຍ. ⁶ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງເຕືອນໃຈເຮົາທັງຫລາຍ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາມີໃຈໂລບແລະປາດຖະໜາສິ່ງຊົ່ວເໝືອນເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ. ⁷ຢ່າກາຍເປັນຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມເໝືອນບາງຄົນໃນພວກເຂົາ ຕາມມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, “ໄພ່ພົນທັງຫລາຍໄດ້ນັ່ງລົງກິນແລະດື່ມ ແລ້ວກໍລຸກຂຶ້ນເຕັ້ນລຳ.” ⁸ຢ່າໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຫລິ້ນຜິດຊາຍຍິງ ເໝືອນບາງຄົນໃນພວກນັ້ນໄດ້ເຮັດ ແລ້ວກໍລົ້ມລົງຕາຍໃນມື້ດຽວສອງໝື່ນສາມພັນຄົນ. ⁹ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາທົດລອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເໝືອນຢ່າງທີ່ບາງຄົນໃນພວກນັ້ນໄດ້ທົດລອງ ແລ້ວກໍໄດ້ຈົບຫາຍໄປດ້ວຍພິດດູ. ¹⁰ເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າຈົ່ມເໝືອນບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ຈົ່ມ ແລ້ວກໍໄດ້ຈົບຫາຍໄປດ້ວຍເພັດຂະຄາດ. ¹¹ເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນແກ່ເຂົາເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງແກ່ຜູ້ອື່ນ ແລະໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເພື່ອເຕືອນສະຕິເຮົາທັງຫລາຍ ຊຶ່ງກຳລັງປະສົບກັບເວລາສຸດທ້າຍທີ່ຈວນຈະມາເຖິງ. ¹²ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົວຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງລັງວັງໃຫ້ຕີຍ້ານວ່າຈະລົ້ມລົງ. ¹³ບໍ່ມີການທົດລອງອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ນອກຈາກການທົດລອງທີ່ເຄີຍເກີດກັບມະນຸດທົ່ວໄປ ພຣະເຈົ້າຊົງທ່ຽງທຳ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືກທົດລອງເກີນກວ່າທີ່ເຈົ້າຈະທົນໄດ້ ແລະເມື່ອຊົງທົດລອງເຈົ້ານັ້ນພຣະອົງຈະຊົງໄຜດໃຫ້ເຈົ້າມີທາງຫລີກໜີໄປໄດ້ດ້ວຍ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະສາມາດທົນໄດ້.

¹⁴ເຫດສັນນັ້ນພວກທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງຫລີກໜີຈາກການຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ. ¹⁵ເຮົາເວົ້າເໝືອນດັ່ງເວົ້າກັບຄົນທີ່ມີບັນຍາ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງພິຈາລະນາເອົາໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາເວົ້ານັ້ນ.

¹⁶ຈອກແຫ່ງພຣະພອນຊຶ່ງເຮົາຂໍພຣະພອນນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນຫລື ເຂົ້າຈີ່ຊຶ່ງເຮົາຫັກນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁷ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາມີຫລາຍຄົນ ແຕ່ເນື່ອງຈາກມີເຂົ້າຈີ່ກ້ອນດຽວ ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນຮ່າງກາຍອັນດຽວ^[1] ເພາະວ່າທຸກຄົນໄດ້ຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ກ້ອນດຽວກັນ. ¹⁸ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຕົວຢ່າງພວກອິສຣາເອນ ຄົນທີ່ຮັບປະທານຂອງທີ່ບູຊາແລ້ວນັ້ນ ກໍມີສ່ວນຮ່ວມໃນແທ່ນບູຊານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁹ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ຈະວ່າເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖວາຍພຣະທຽມນັ້ນສັກສິກຫລື ຫລືວ່າພຣະທຽມນັ້ນເປັນສິ່ງສັກສິດຫລື. ²⁰ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າເຄື່ອງບູຊາທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖວາຍນັ້ນ ເຂົາຖວາຍແກ່ຜີ ຄືແກ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍມີສ່ວນຮ່ວມກັບຜີ. ²¹ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະດື່ມແຕ່ຈອກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແດ່ ແລະແຕ່ຈອກຂອງຜີແດ່ ກໍບໍ່ໄດ້ຈະຮັບປະທານຮ່ວມໂຕະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແດ່ ແລະຂອງຜີແດ່ກໍບໍ່ໄດ້. ²²ເຮົາທັງຫລາຍຈະຍຸແຫຍ່ໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງເທິງສາຫລື ພວກເຮົາມີລິດຫລາຍກວ່າພຣະອົງຫລື.

²³“ເຮົາເຮັດສິ່ງສາລະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ນັ້ນເປັນປະໂຫຍດ “ເຮົາເຮັດສິ່ງສາລະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ນັ້ນຈະໃຫ້ຈະເລີນຂຶ້ນ. ²⁴ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫາປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ຈົ່ງເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ. ²⁵ຊິ້ນທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາຂາຍຕາມຕະຫລາດນັ້ນກິນໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖາມສິ່ງໃດ ເພາະເຫັນແກ່ໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບ. ²⁶ດ້ວຍວ່າ, “ແຜ່ນດິນໂລກກັບສັບພະສິ່ງໃນໂລກນັ້ນເປັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ²⁷ຖ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອເຊີນເຈົ້າໄປກິນລ້ຽງແລະເຈົ້າກໍເຕັມໃຈໄປ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົາຈັດໃຫ້ກິນກໍກິນໄດ້ ບໍ່ຕ້ອງຖາມສິ່ງໃດເພາະເຫັນແກ່ໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບ. ²⁸ແຕ່ຖ້າມີຜູ້ໃດບອກເຈົ້າວ່າ, “ຂອງນີ້ເຂົາໄດ້ເອົາບູຊາແລ້ວ” ເຈົ້າຢ່າໄດ້ກິນເພາະເຫັນແກ່ຜູ້ທີ່ບອກນັ້ນ ແລະເພາະເຫັນແກ່ໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບ. ²⁹(ເຮົາບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບຂອງເຈົ້າ ແຕ່ໝາຍເຖິງໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນທີ່ບອກນັ້ນ). “ເປັນຫຍັງໃຈສໍານິກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນອື່ນ ຈະຕ້ອງມາຂັດຂວາງເສລີພາບຂອງເຮົາ. ³⁰ຖ້າເຮົາຮັບປະທານໂດຍຂອບພຣະຄຸນ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕິຕຽນເຮົາເພາະສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ.” ³¹ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະກິນ, ຈະດື່ມ, ຫລືຈະເຮັດສິ່ງໃດກໍດີ ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ. ³²ຢ່າເປັນຕົ້ນເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຢິວ, ພວກຕ່າງຊາດ, ຫລືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສະດູດໃຈ. ³³ເໝືອນດັ່ງເຮົາເອງເຄີຍເຮັດທຸກຢ່າງໃຫ້ເປັນທີ່ພິເຈດີນທັງປວງ ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ພົ້ນ.

^[1]ຫລືວ່າ “ພວກເຮົາແມ່ນວ່າມີຫລາຍຄົນກໍຕາມ ກໍຍັງເປັນເຂົ້າຈີ່ກ້ອນດຽວ ແລະເປັນກາຍອັນດຽວ.”

ບົດທີ 11

1 ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາ ເໝືອນເຮົາປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະຄຣິດ.

ເລື່ອງການປົກຫົວໃນທີ່ປະຊຸມ

2 ເຮົາຊົມເຊີຍເຈົ້າທັງຫລາຍເພາະພວກເຈົ້າລະນຶກເຖິງເຮົາໃນທຸກສິ່ງ ແລະຖືຮັກສາຂໍ້ຄວາມທີ່ສືບມານັ້ນ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ. 3 ແຕ່ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງເປັນປະມຸກຂອງຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ, ແລະຜູ້ຊາຍເປັນປະມຸກຂອງແມ່ຍິງ, ແລະພຣະປະມຸກຂອງພຣະຄຣິດກໍຄືພຣະເຈົ້າ. 4 ຊາຍຄົນໃດທີ່ກຳລັງໄຫວ້ວອນຫລືປະກາດພຣະທຳໂດຍໃຊ້ຜ້າປົກຫົວ ກໍເຮັດເສຍກຽດແກ່ປະມຸກຂອງຕົນ. 5 ແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ກຳລັງໄຫວ້ວອນຫລືປະກາດພຣະທຳໂດຍບໍ່ໃຊ້ຜ້າປົກຫົວ ກໍເຮັດເສຍກຽດແກ່ປະມຸກຂອງຕົນ ເພາະເໝືອນກັບວ່າຕົນໄດ້ແຖຫົວແລ້ວ. 6 ຖ້າຜູ້ຍິງບໍ່ໃຊ້ຜ້າປົກຫົວກໍຄວນຈະຕັດຜົມເສຍ ແຕ່ຖ້າການທີ່ຜູ້ຍິງຈະຕັດຜົມຫລືແຖຫົວນັ້ນເປັນການເສຍກຽດແກ່ຕົນ ຈົ່ງໃຫ້ນາງເອົາຜ້າປົກຫົວເສຍ. 7 ການທີ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ສົມຄວນປົກຫົວນັ້ນ ກໍເພາະຜູ້ຊາຍເປັນແບບພຣະລັກສະນະແລະພຣະກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສ່ວນຜູ້ຍິງນັ້ນເປັນກຽດຕິຍົດຂອງຜູ້ຊາຍ. 8 (ເພາະວ່າບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຊາຍຈາກຜູ້ຍິງ ແຕ່ຊົງສ້າງຜູ້ຍິງຈາກຜູ້ຊາຍ. 9 ແລະບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຊາຍໄວ້ສຳລັບຜູ້ຍິງ ແຕ່ໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຍິງໄວ້ສຳລັບຜູ້ຊາຍ). 10 ເພາະເຫດນັ້ນຜູ້ຍິງຈົ່ງຄວນຈະເອົາເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດນີ້^[1] ປົກຫົວໄວ້ ເພາະເຫັນແກ່ພວກເທວະດາ. 11 (ເຖິງປານນັ້ນກໍດີ, ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊາຍກໍຕ້ອງເພິ່ງຜູ້ຍິງ ແລະຜູ້ຍິງກໍຕ້ອງເພິ່ງຜູ້ຊາຍ. 12 ດ້ວຍວ່າຜູ້ຍິງນັ້ນຊົງສ້າງມາຈາກຜູ້ຊາຍສັນໃດ ຕໍ່ມາຜູ້ຊາຍຈົ່ງຕ້ອງເກີດມາຈາກຜູ້ຍິງສັນນັ້ນ ແຕ່ສິ່ງສາລະພັດກໍມີມາຈາກພຣະເຈົ້າ). 13 ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງພິຈາລະນາເອົາເອງວ່າ ເປັນການສົມຄວນຫລືທີ່ຜູ້ຍິງຈະບໍ່ໃຊ້ຜ້າປົກຫົວ ເມື່ອກຳລັງໄຫວ້ວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. 14 ທຳມະຊາດບໍ່ໄດ້ສອນເຈົ້າທັງຫລາຍຫລືວ່າ ຖ້າຜູ້ຊາຍໄວ້ຜົມຍາວກໍເປັນທີ່ໜ້າອາຍ. 15 ແຕ່ຖ້າຜູ້ຍິງໄວ້ຜົມຍາວກໍເປັນກຽດແກ່ຕົນ ເພາະວ່າຜົມເປັນສິ່ງທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ນາງແທນຜ້າປົກຫົວ. 16 ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະຖຽງໃນຂໍ້ນີ້ ຝ່າຍເຮົາແລະໝູ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຮັບເອົາທຳນຽມຖຽງກັນຢ່າງນັ້ນ.

ການຖືສິນມະຫາສະໝັດ

17 ໃນຄຳສັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເຮົາບໍ່ຊົມເຊີຍເຈົ້າທັງຫລາຍດອກ ເພາະວ່າການປະຊຸມກັນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນ ແຕ່ໄດ້ຜົນໜ້ອຍລົງ. 18 ເປັນຕົ້ນເຮົາໄດ້ຍິນວ່າເມື່ອຄຣິສຕະຈັກມາປະຊຸມກັນກໍມີການແຕກເປັນພັກເປັນພວກໃນຖ້າມກາງພວກເຈົ້າ ເລື່ອງນີ້ເຮົາກໍເຊື່ອວ່າຄົງມີຄວາມຈິງຢູ່ແດ່. 19 ເພາະຈຳເປັນຕ້ອງມີການຂັດແຍ້ງກັນຢູ່ແດ່ໃນຖ້າມກາງພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກຝ່າຍຖືກໃນພວກເຈົ້ານັ້ນຈະໄດ້ປະກົດແຈ້ງຂຶ້ນ. 20 ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍປະຊຸມພ້ອມກັນນັ້ນ ຈົ່ງບໍ່ແມ່ນການ

[1] ສະໄໝນັ້ນເຄື່ອງໝາຍນັ້ນຄືຜ້າປົກຫົວ ຊຶ່ງໝາຍວ່າເປັນຄົນດີ. 11:7 ປຖກ 1:26-27.

ຮ່ວມໂຕະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²¹ດ້ວຍວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າຮັບປະທານນັ້ນ ຕ່າງຄົນກໍຟ້າວຮັບກິນອາຫານຂອງຕົນກ່ອນ ບາງຄົນກໍບໍ່ອີ່ມ, ບາງຄົນກໍເມົາ. ²²ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ມີເຮືອນທີ່ຈະກິນແລະດື່ມຫລື ຫລືວ່າພວກເຈົ້າດູໝິ່ນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກຄົນທີ່ຂັດສົນໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ຈະໃຫ້ເຮົາເວົ້າຢ່າງໃດແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະໃຫ້ເຮົາຊົມເຊີຍພວກເຈົ້າຫລື ໃນທານນີ້ເຮົາຈະບໍ່ຊົມເຊີຍພວກເຈົ້າດອກ.

²³ດ້ວຍວ່າເລື່ອງຊຶ່ງເຮົາໄດ້ມອບໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນ ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືໃນຄືນທີ່ຢູດາໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງເຈົ້າເຢຊູນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັບເອົາເຂົາຈົມາ. ²⁴ແລະເມື່ອຂອບພຣະຄຸນແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາຊຶ່ງໃຫ້ສໍາລັບພວກເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ໃຫ້ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງເຮົາ.” ²⁵ເມື່ອຮັບປະທານເຂົ້າແລງແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັບເອົາຈອກດ້ວຍອາການຢ່າງດຽວກັນ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈອກນີ້ຄືຄໍາສັນຍາໃໝ່ໂດຍເລືອດຂອງເຮົາ ເມື່ອເຈົ້າດື່ມຈາກຈອກນີ້ເວລາໃດ ຈົ່ງດື່ມເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງເຮົາ.” ²⁶ເພາະວ່າເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍກິນເຂົ້າຈີ່ນີ້ ແລະດື່ມຈາກຈອກນີ້ເວລາໃດ ເຈົ້າກໍປະກາດກາຍວາຍພຣະຊົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດມາ.

²⁷ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດກິນເຂົ້າຈີ່ ຫລືດື່ມຈາກຈອກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມຄວນ ຜູ້ນັ້ນກໍຜິດຕໍ່ພຣະກາຍແລະຕໍ່ພຣະໂລຫິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²⁸ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນພິຈາລະນາເບິ່ງໃຈຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ່ແລະດື່ມນໍ້າຈາກຈອກນີ້. ²⁹ດ້ວຍວ່າຜູ້ກິນແລະດື່ມໂດຍບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຖິງພຣະກາຍ ກໍກິນແລະດື່ມເປັນເຫດໃຫ້ຕົນຖືກພິພາກສາລົງໂທດ. ³⁰ດ້ວຍເຫດນີ້ໃນພວກເຈົ້າມີຫລາຍຄົນຈົ່ງອ່ອນແຮງແລະປ່ວຍຢູ່ ແລະບາງຄົນກໍລ່ວງລັບໄປ. ³¹ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍພິຈາລະນາເບິ່ງໃຈຂອງຕົນ ພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກການຊົງພິພາກສາ. ³²ເມື່ອເຮົາທັງຫລາຍຖືກທໍາໂທດໂດຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຮົາກໍຖືກພຣະອົງຊົງຕີສອນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາຖືກຊົງພິພາກສາລົງໂທດດ້ວຍກັນກັບໂລກ. ³³ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍມາຮ່ວມປະຊຸມກັນຮັບປະທານອາຫານນັ້ນ ຈົ່ງຄອຍຖ້າເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ³⁴ຖ້າມີໃຜຫົວກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນກິນທີ່ເຮືອນຂອງຕົນເສຍ ເພື່ອເວລາມາປະຊຸມກັນເຈົ້າທັງຫລາຍຈະບໍ່ຖືກການຊົງພິພາກສາລົງໂທດ ສ່ວນເລື່ອງອື່ນໆ ນັ້ນເມື່ອເຮົາມາ ເຮົາຈະແນະນໍາໃຫ້.

ບົດທີ 12

ຂອງພຣະລາຊະທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານ

¹ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຍາກໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະລາຊະທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານນັ້ນ. ²ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າແຕ່ກ່ອນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຍັງເປັນຄົນນອກສາດສະໜານັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຊັກນໍາໃຫ້ຫລົງໄປຫາພຣະທຽມທີ່ປາກບໍ່ເປັນ ຕາມທີ່ມີຜູ້ຊັກນໍາໄປນັ້ນ. ³ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບອກເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະເວົ້າດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຖືກດໍາ” ແລະບໍ່ມີໃຜອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ, “ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ກ່າວໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

⁴ຂອງພຣະລາຊະທານນັ້ນມີຕ່າງໆ ກັນ ແຕ່ມີພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ⁵ງານຮັບໃຊ້ມີຕ່າງໆ ກັນ ແຕ່ມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວກັນ. ⁶ການດຳເນີນງານມີຕ່າງໆ ກັນ ແຕ່ມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນເປັນຕົ້ນເຫດແຫ່ງການດຳເນີນງານຕ່າງໆ ນັ້ນໃນທຸກຄົນ. ⁷ການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນມີແກ່ທຸກຄົນເພື່ອປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ. ⁸ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານ ໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງມີຖ້ອຍຄຳປະກອບດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງມີຖ້ອຍຄຳອັນປະກອບດ້ວຍວິຊາຄວາມຮູ້ ແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ⁹ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງມີອຳນາດໃຫ້ຄົນດີພະຍາດ ແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ¹⁰ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງມີອຳນາດເຮັດການອິດທິລິດຕ່າງໆ ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງປະກາດພຣະທຳ, ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງຮູ້ຈັກສັງເກດວິນຍານຕ່າງໆ ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງປາກພາສາແປກໆ ແລະໃຫ້ອີກຜູ້ໜຶ່ງແປພາສາແປກໆ. ¹¹ສິ່ງສາລະພັດເຫລົ່ານີ້ພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນຊົງບັນດານ ແລະປະທານແກ່ທຸກຄົນຕາມຊອບພຣະໄທຂອງພຣະອົງ.

ອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນກໍ່ຮ່ວມເປັນຮ່າງກາຍອັນດຽວ

¹²ເຖິງວ່າຮ່າງກາຍເປັນອັນດຽວ ກໍຍັງມີອະໄວຍະວະຫລາຍສ່ວນ ແລະອະໄວຍະວະເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນຈະມີຫລາຍສ່ວນ ກໍຍັງເປັນກາຍດຽວກັນສັນໃດ ພຣະຄຣິດກໍຊົງເປັນສັນນັ້ນ. ¹³ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະເປັນຊາດຍິວ, ຫລືຄົນຕ່າງຊາດກໍດີ, ເປັນຂ້ອຍຂ້າ ຫລືເປັນອິດສະຫລະກໍດີ, ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວ ຈຶ່ງເຂົ້າເປັນກາຍອັນດຽວກັນ ແລະພຣະວິນຍານອົງດຽວກໍຊົມຊວ່ານຢູ່.^[1] ¹⁴ເພາະວ່າຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍອະໄວຍະວະອັນດຽວ ແຕ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍອະໄວຍະວະຫລາຍອັນ. ¹⁵ຖ້າຕົນຈະກ່າວວ່າ, “ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນມີ ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃດໃນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ” ແລ້ວຕົນຈະບໍ່ເປັນສ່ວນໃດໃນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍ ເພາະເຫດເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້. ¹⁶ຖ້າທູຈະກ່າວວ່າ, “ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຕາ ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃດໃນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ” ທູຈະບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃດໃນອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງກາຍ ເພາະເຫດເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້. ¹⁷ຖ້າອະໄວຍະວະທັງໝົດໃນຮ່າງກາຍເປັນຕາ ການໄດ້ຍິນຈະຢູ່ໃສ ຖ້າຮ່າງກາຍທັງໝົດເປັນທູ ການດົມກິ່ນຈະຢູ່ໃສ. ¹⁸ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນໄວ້ໃນຮ່າງກາຍຕາມຊອບພຣະໄທຂອງພຣະອົງ. ¹⁹ຖ້າອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍເປັນອັນດຽວກັນ ຮ່າງກາຍຈະມີຢູ່ໃສ. ²⁰ທີ່ຈຶ່ງມີອະໄວຍະວະຫລາຍອັນແຕ່ຍັງເປັນຮ່າງກາຍອັນດຽວກັນ. ²¹ຕາຈະເວົ້າແກ່ມືວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າ” ກໍບໍ່ໄດ້ ຫລືຫົວຈະເວົ້າແກ່ຕີນວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າ” ກໍບໍ່ໄດ້ ຫລືຫົວຈະເວົ້າແກ່ຕີນວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຈົ້າ” ກໍບໍ່ໄດ້. ²²ທີ່ຈຶ່ງອະໄວຍະວະສ່ວນທີ່ເຮົາເຫັນວ່າອ່ອນແອ ເຮົາກໍຂາດເສຍບໍ່ໄດ້. ²³ແລະອະໄວຍະວະສ່ວນທີ່ເຮົາຖືວ່າມີກຽດນ້ອຍ ເຮົາກໍເຮັດໃຫ້ມີກຽດຫລາຍຂຶ້ນ ແລະອະໄວຍະວະສ່ວນທີ່ບໍ່ໜ້າເບິ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍເຮັດໃຫ້ເປັນໜ້າເບິ່ງຫລາຍຂຶ້ນ.

[1]ຫລືວ່າ “ແລະແນມພຣະວິນຍານອົງດຽວນັ້ນໄດ້ຊົງຖອກໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຕື່ມ.”

²⁴ແຕ່ອະໄວຍະວະທີ່ໜ້າຊົມຢູ່ແລ້ວ ກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕົກແຕ່ງອີກ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນເຂົ້າເປັນອັນດຽວກັນ, ຊົງໃຫ້ອະໄວຍະວະທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມນັບ-ຖືຫລາຍຂຶ້ນ. ²⁵ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການຍາດແຍ່ງກັນໃນຮ່າງກາຍ ແຕ່ໃຫ້ອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນຄຳນຶງເຖິງກັນແລະກັນ. ²⁶ຖ້າອະໄວຍະວະອັນໜຶ່ງເຈັບ ອະໄວຍະວະທັງໝົດກໍເຈັບດ້ວຍກັນ ຖ້າອະໄວຍະວະອັນໜຶ່ງໄດ້ຮັບກຽດ ອະໄວຍະວະທັງໝົດກໍຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍກັນ.

²⁷ຝ່າຍເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ແລະທຸກຄົນເປັນອະໄວຍະວະສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະກາຍນັ້ນ. ²⁸ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງບາງຄົນໄວ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ ຄື ໜຶ່ງ, ອັກຄະສາວົກ ສອງ, ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ສາມ, ຄູບາອາຈານ ແລ້ວຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍມີຜູ້ເຮັດການອິດທິລິດຕ່າງໆ ຜູ້ມີອຳນາດໃຫ້ພະຍາດດີ, ຜູ້ອຸປະຖຳ. ຜູ້ປົກຄອງ, ແລະຜູ້ປາກພາສາແປກໆ. ²⁹ທຸກຄົນເປັນອັກຄະສາວົກຫລື ທຸກຄົນປະກາດພຣະທຳຫລື ທຸກຄົນເປັນຄູບາອາຈານຫລື ທຸກຄົນເຮັດການອິດທິລິດໄດ້ຫລື. ³⁰ທຸກຄົນໄດ້ຮັບອຳນາດໃຫ້ດີພະຍາດຫລື ທຸກຄົນປາກພາສາແປກໆໄດ້ຫລື ທຸກຄົນແປພາສາແປກໆ ໄດ້ຫລື.

³¹ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຮ້ອນໃຈສະແຫວງຫາຂອງພຣະລາຊະທານອັນສຳຄັນກວ່ານັ້ນ ແລະເຮົາຈະສະແດງທາງອັນດີຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກແກ່ພວກເຈົ້າ.

ບົດທີ 13 ເລື່ອງຄວາມຮັກ

¹ເຖິງແມ່ນເຮົາເວົ້າພາສາແປກໆ ໄດ້ ຈະເປັນພາສາມະນຸດຫລືພາສາເທວະດາກໍດີ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ ເຮົາກໍເປັນເໝືອນຄ້ອງຫລືແຂ່ງທີ່ສົ່ງສຽງດັງອີກກະທົກ. ²ເຖິງແມ່ນເຮົາປະກາດພຣະທຳໄດ້, ແລະເຂົ້າໃຈໃນຂໍ້ລັບເລິກທັງປວງແລະມີຄວາມຮູ້ທັງສິ້ນ ແລະມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຄົບຖ້ວນພໍຈະບອກໃຫ້ໝູ່ເຄື່ອນທີ່ໄປໄດ້ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ ເຮົາກໍບໍ່ມີຄ່າອັນໃດ. ³ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະບໍລິຈາກສິ່ງຂອງຈົນໝົດ ຫລືສະຫລະຕົວເຮົາໃຫ້ເຂົາເຜົາໄຟ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງໝົດ.

⁴ຄວາມຮັກກໍອິດທິນດິນນານ ແລະຊອບໃນການເມດຕາກະລຸນາ ຄວາມຮັກບໍ່ເຫິງສາ, ບໍ່ອວດອ້າງ, ບໍ່ຈອງຫອງ, ⁵ບໍ່ເຮັດການອັນບໍ່ສຸພາບ, ບໍ່ຄິດເຫັນແກ່ປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຝ່າຍດຽວ, ບໍ່ມີໃຈຮ້າຍໆາຍ, ບໍ່ຊອບຈົດຈຳຄວາມຜິດ. ⁶ບໍ່ຍິນດີໃນການອະທຳແຕ່ຍິນດີໃນການສັດຈິງ. ⁷ຄວາມຮັກສູ້ທົນທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ໄວ້ວາງໃຈທຸກສິ່ງ, ແລະພຽນເອົາທຸກສິ່ງ.

⁸ເຖິງແມ່ນການປະກາດພຣະທຳກໍຈະຖືກຍົກເລີກ, ຫລືການເວົ້າພາສາແປກໆ ກໍຈະເຊົາ ແລະວິຊາຄວາມຮູ້ກໍຈະຖືກຍົກເລີກເສຍ ແຕ່ຄວາມຮັກຕັ້ງຢູ່ບໍ່ຂາດຈັກເທື່ອ. ⁹ເພາະຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍບໍ່ສົມບູນ ແລະການປະກາດພຣະທຳກໍບໍ່ສົມບູນ. ¹⁰ແຕ່ເມື່ອຄວາມສົມບູນມາເຖິງແລ້ວ ຄວາມບົກພ່ອງນັ້ນກໍຈະຖືກຍົກເລີກເສຍ. ¹¹ເວລາເຮົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ນັ້ນ ເຮົາເຄີຍປາກແລະມີໃຈຢ່າງເດັກນ້ອຍ, ເຄີຍຄິດຫາເຫດຜົນຢ່າງເດັກນ້ອຍ ແຕ່ເມື່ອເຮົາກາຍເປັນຄົນແກ່ແລ້ວ ເຮົາກໍໄດ້ເລິກອາການເດັກນ້ອຍນັ້ນເສຍ. ¹²ເພາະວ່າດຽວນີ້ເຮົາທັງຫລາຍ

ເຫັນພໍມົວໆ ເໝືອນເບິ່ງໃນແວ່ນ ແຕ່ວ່າເວລານັ້ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະພັກຢ່າງຄັກ ດຽວນີ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາບໍ່ສົມບູນ ແຕ່ວ່າເວລານັ້ນເຮົາຈະຮູ້ຢ່າງສົມບູນເໝືອນພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກເຮົາແລ້ວ. ¹³ບັດນີ້ຍັງຕັ້ງຢູ່ສາມສິ່ງ ຄືຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫວັງໃຈ, ແລະຄວາມຮັກ ແຕ່ສິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໝູ່ແມ່ນຄວາມຮັກ.

ບົດທີ 14

ເລື່ອງພຣະລາຊະທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານ (ຕໍ່)

¹ຈົ່ງຕັ້ງຈຸດມັງໝາຍຫາຄວາມຮັກ ຈົ່ງຮ້ອນໃຈສະແຫວງຫາຂອງພຣະລາຊະທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານ ເປັນຕົ້ນວ່າການປະກາດພຣະທຳ. ²ເພາະວ່າຜູ້ປາກພາສາແປກໆ ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກມະນຸດ ແຕ່ທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈໄດ້ ແຕ່ຜູ້ນັ້ນກຳລັງກ່າວຂໍ້ລັບເລິກໂດຍພຣະວິນຍານ. ³ຝ່າຍຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະທຳນັ້ນກຳກ່າວແກ່ຄົນທັງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ເຂົາຈະເລີນຂຶ້ນເປັນຄວາມເຕືອນສະຕິແລະເລົ່າໂລມ. ⁴ຝ່າຍຜູ້ທີ່ປາກພາສາແປກໆ ນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຈະເລີນຂຶ້ນຝ່າຍດຽວ ແຕ່ຝ່າຍຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະທຳນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເລີນຂຶ້ນ. ⁵ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍປາກພາສາແປກໆ ໄດ້ ແຕ່ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກເຮົາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າປະກາດພຣະທຳໄດ້ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ປະກາດພຣະທຳນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ທີ່ປາກພາສາແປກໆ ໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ນັ້ນແປພາສານັ້ນອອກ ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈະເລີນຂຶ້ນ.

⁶ແຕ່ບັດນີ້ ພິມ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຖ້າເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າທັງຫລາຍແລະປາກພາສາແປກໆ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດຈາກເຮົາ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຮົາຈະກ່າວຄວາມທີ່ຊົ່ງສະແດງຈາກພຣະເຈົ້າ, ຈະສະແດງວິຊາຄວາມຮູ້, ຈະປະກາດພຣະທຳ, ຫລືຈະນຳຄວາມສັ່ງສອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ. ⁷ດັ່ງນັ້ນເຄື່ອງດົນຕີທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ ຄືປີ້ຫລີພິນກໍດີ ຖ້າມັນບໍ່ອອກສຽງຄັກ ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າເຂົາເປົ່າຫລີດິດຈັ່ງຫວະໃດ. ⁸ຖ້າດຽວແກອອກສຽງບໍ່ຄັກ ໃຜຈະຕຽມຕົວເຂົ້າສູ່ຂ້າເສິກ. ⁹ຝ່າຍເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າປາກພາສາແປກໆ ແຕ່ເວົ້າຄວາມທີ່ເຂົ້າໃຈບໍ່ໄດ້ ຜູ້ທີ່ຟັງຈະເຂົ້າໃຈຄວາມເວົ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະເຈົ້າກໍຈະເວົ້າລອຍໄປຕາມລົມ. ¹⁰ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍພາສາ ແຕ່ບໍ່ມີພາສາໃດທີ່ຂາດຄວາມໝາຍ. ¹¹ແຕ່ຖ້າເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພາສານັ້ນ ເຮົາກໍຈະເປັນຄົນຕ່າງຊາດຕໍ່ຜູ້ທີ່ປາກພາສານັ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ປາກພາສານັ້ນກໍຈະເປັນຄົນຕ່າງຊາດຕໍ່ເຮົາເໝືອນກັນ. ¹²ເຫດສັນນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍກຳລັງຮ້ອນໃຈສະແຫວງຫາຂອງພຣະລາຊະທານຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານ ກໍຈົ່ງສະແຫວງຫາໃຫ້ຫລາຍກວ່າເພື່ອຈະໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເລີນຂຶ້ນ.

¹³ເພາະສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ປາກພາສາແປກໆ ໄດ້ນັ້ນຄວນອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ຕົນສາມາດແປໄດ້ດ້ວຍ. ¹⁴ເພາະຖ້າເຮົາໄຫວ້ວອນເປັນພາສາແປກໆ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໄຫວ້ວອນຢູ່ກໍຈິງ ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງເຮົາກໍບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມ. ¹⁵ຖ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ ເຮົາຈະໄຫວ້ວອນດ້ວຍຈິດວິນຍານກໍຈິງ ແຕ່ຈະໄຫວ້ວອນດ້ວຍຄວາມຄິດເໝືອນກັນ ເຮົາຈະຮ້ອງເພງດ້ວຍຈິດວິນຍານກໍຈິງ ແຕ່ຈະຮ້ອງເພງດ້ວຍຄວາມຄິດເໝືອນກັນ. ¹⁶ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄັນພວກເຈົ້າກ່າວໂມທະນາ

ພຣະຄູນດ້ວຍຈິດວິນຍານ ຄົນທຳມະດາທີ່ບໍ່ຮູ້ພາສານັ້ນຈະກ່າວຕອບຄວາມໂມທະນາພຣະຄູນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ “ອາແມນ” ໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະຄຳທີ່ເຈົ້າກ່າວນັ້ນກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ¹⁷ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໂມທະນາພຣະຄູນຢ່າງດີກໍຕາມ ແຕ່ຄົນອື່ນນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈະເລີນ. ¹⁸ເຮົາໂມທະນາພຣະຄູນພຣະເຈົ້າວ່າເຮົາປາກພາສາແປກໆ ໄດ້ຫລາຍກວ່າພວກເຈົ້າ. ¹⁹ແຕ່ໃນຄຣິສຕະຈັກເຮົາພໍໃຈທີ່ຈະເວົ້າຫ້າຄຳດ້ວຍຈິດໃຈຂອງເຮົາ ເພື່ອເປັນຄະຕິສອນຄົນອື່ນ ດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າໝື່ນຄຳເປັນພາສາແປກໆ.

²⁰ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ່າໃຫ້ຄວາມນຶກຄິດຂອງເຈົ້າເປັນຢ່າງເດັກນ້ອຍ ຝ່າຍຄວາມຊົ່ວເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍອ່ອນ ແຕ່ຝ່າຍຄວາມນຶກຄິດຈົ່ງເປັນຢ່າງຜູ້ແກ່. ²¹ໃນພຣະບັນຍັດມີຄຳຂຽນໄວ້ແລ້ວວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ ‘ເຮົາຈະເວົ້າກັບພົນລະເມືອງນີ້ດ້ວຍຄົນຕ່າງພາສາດ້ວຍຮິມສົບຂອງຄົນຕ່າງດ້ວຍເຖິງປານນັ້ນເຂົາກໍຈະບໍ່ຟັງເຮົາ.’” ²²ເຫດສັນນັ້ນການເວົ້າພາສາແປກໆ ຈົ່ງບໍ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອ ແຕ່ເປັນໝາຍສຳຄັນສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ສ່ວນການປະກາດພຣະທຳບໍ່ເປັນສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ເປັນສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອແລ້ວ. ²³ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຄຣິສຕະຈັກມາຮ່ວມປະຊຸມກັນ ແລະຄົນທັງປວງຕ່າງຄົນກໍຕ່າງເວົ້າພາສາແປກໆ ແລະມີຄົນທຳມະດາທີ່ບໍ່ຮູ້ພາສານັ້ນຫລືຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອເຂົ້າມາ ເຂົາຈະບໍ່ເວົ້າວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນບ້າຫລື. ²⁴ແຕ່ຖ້າທຸກຄົນປະກາດພຣະທຳ ແລ້ວມີຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຫລືຄົນທຳມະດາເຂົ້າມາ ທຸກຄົນຈະເປັນເຫດໃຫ້ເຂົາຮູ້ເມື່ອຕົວ ແລະເປັນເຫດໃຫ້ເຂົາເກີດຄວາມສັ່ງຄວາມເກດໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາ. ²⁵ຄວາມລັບທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາຈະປະກົດແຈ້ງ ເຂົາກໍຈະໝູບໜ້າລົງນະມັດສະການຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າ ໂດຍຮັບວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້ຳມາກາງພວກທ່ານເປັນແທ້.”

ເຮັດສິ່ງສາລະພັດໃຫ້ຖືກຕາມລະບຽບ

²⁶ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈະເປັນຢ່າງໃດ ເມື່ອພວກເຈົ້າມາປະຊຸມກັນ ບາງຄົນກໍມີບົດເພງສັນລະເສີນ, ບາງຄົນມີບົດຄຳສອນ, ບາງຄົນກໍມີບົດຄວາມທີ່ຊົງສະແດງມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ບາງຄົນກໍປາກພາສາແປກໆ, ບາງຄົນກໍແປພາສາແປກໆ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ມີການຈະເລີນຂຶ້ນ. ²⁷ຖ້າຜູ້ໃດຈະປາກພາສາແປກໆ ຈົ່ງໃຫ້ປາກພຽງສອງຄົນຫລືຢ່າງຫລາຍສາມຄົນ ແລະໃຫ້ປາກເທື່ອລະຄົນ ແລ້ວໃຫ້ມີຜູ້ແປຜູ້ໜຶ່ງ. ²⁸ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດແປໄດ້ ກໍໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມີດຢູ່ໃນທີ່ປະຊຸມ ໃຫ້ເຂົາເວົ້າກັບຕົນເອງແລະທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ²⁹ຝ່າຍພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນໃຫ້ກ່າວແຕ່ສອງຫລືສາມຄົນ ແລະໃຫ້ພວກຄົນອື່ນຮັບພິຈາລະນາເອົາຂໍ້ຄວາມທີ່ເຂົາກ່າວນັ້ນ. ³⁰ແລະຖ້າມີສິ່ງໃດຊົງສະແດງແກ່ຄົນອື່ນທີ່ນັ່ງຢູ່ດ້ວຍກັນນັ້ນ ກໍໃຫ້ຜູ້ກ່າວກ່ອນນັ້ນມີດຢູ່. ³¹ເພາະວ່າພວກເຈົ້າປະກາດພຣະທຳໄດ້ທຸກຄົນ ແຕ່ໃຫ້ປະກາດເປັນລຳດັບກັນເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຄວາມຮູ້ແລະຈະໄດ້ຮັບຄວາມໝູນໃຈ. ³²ວິນຍານຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງຕົນ. ³³ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ເປັນຜູ້ກໍ່ເຫດວຸ້ນວາຍ ແຕ່ຊົງໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບ.

³⁴ຕາມລະບຽບທີ່ປະຕິບັດໃນບັນດາຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ຈົ່ງໃຫ້ພວກ

ຜູ້ຍິງມີດຢູ່ໃນທີ່ປະຊຸມ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປາກ ແຕ່ໃຫ້ເຂົາຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນ-
ຊາຕາມດັງພຣະບັນຍັດໄດ້ສັ່ງໄວ້ນັ້ນ. ³⁵ຖ້າເຂົາຢາກຮຽນຮູ້ອັນໃດ ຈົ່ງໃຫ້ຖາມຜົວເຂົາເອງຢູ່
ເຮືອນ ເພາະວ່າການທີ່ຜູ້ຍິງຈະກ່າວໃນທີ່ປະຊຸມກໍເປັນການໜ້າອາຍ. ³⁶ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ອອກມາຈາກພວກເຈົ້າຫລື ໄດ້ຊົງປະທານມາເຖິງພວກເຈົ້າແຕ່ພວກດຽວຫລື.

³⁷ຖ້າຜູ້ໃດຖືວ່າຕົນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ຫລືເປັນຜູ້ຮັບຂອງພຣະລາຊະທານຈາກພຣະວິນ-
ຍານ ຜູ້ນັ້ນກໍຄວນຍອມຮັບຮູ້ວ່າຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາຂຽນມາເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນ ເປັນພຣະບັນຍັດ
ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³⁸ແລະຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ຂໍ້ຄວາມນີ້ ກໍບໍ່ຕ້ອງຮັບຮູ້ຜູ້ນັ້ນເໝືອນກັນ.
³⁹ດັ່ງນີ້ແຫລະ ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອນໃຈສະແຫວງຫາທີ່ຈະປະກາດພຣະທໍາ ສ່ວນ
ການປາກພາສາແປກໆ ນັ້ນກໍຢ່າຂູ່ຫ້າມ. ⁴⁰ແຕ່ຈົ່ງປະຕິບັດທຸກສິ່ງໃຫ້ຖືກຕາມລະບຽບວິໃນ.

ບົດທີ 15

ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຄືນພຣະຊົນ

¹ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຂໍແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຄຳນຶ່ງເຖິງຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາໄດ້ປະ-
ກາດແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາໄວ້ແລະຕັ້ງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນ. ²ແລະ
ຊຶ່ງເປັນເຫດທີ່ກຳລັງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ພີ່ນ້ອງ ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງຍິດຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດ
ເປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຈົ້ານັ້ນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກເຈົ້າທາກເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈ. ³ເລື່ອງທີ່ເຮົາ
ໄດ້ຮັບໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ເຮົາໄດ້ມອບໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດຄືວ່າ ພຣະຄຣິດ
ຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ. ⁴ແລະຊົງ
ຖືກວາງໄວ້ ແລ້ວວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄືນຂຶ້ນມາ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ
ນັ້ນ. ⁵ພຣະອົງຊົງປະກົດ ແກ່ເກຟາ ແລ້ວແກ່ພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ. ⁶ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ຊົງປະ-
ກົດແກ່ພວກພີ່ນ້ອງກວ່າຫ້າຮ້ອຍຄົນໃນຄາວດຽວ ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍຍັງເປັນຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້
ແຕ່ບາງຄົນກໍລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ⁷ຕໍ່ນັ້ນອີກພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກົດແກ່ຢາໂກໂບ ແລ້ວແກ່ອັກຄະ
ສາວົກທັງໝົດ. ⁸ພາຍຫລັງທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກົດແກ່ເຮົາ ຜູ້ເປັນເໝືອນລູກທີ່ເກີດຜິດຍາມ.
⁹ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນພວກອັກຄະສາວົກແລະບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຊື່ວ່າອັກຄະສາວົກ
ເພາະເຮົາໄດ້ກົດຂີ່ຂົມເຫງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁰ແຕ່ວ່າທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ຢ່າງນີ້ກໍເນື່ອງດ້ວຍ
ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງປະທານແກ່ເຮົານັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໂຮ້ປະ-
ໂຫຍດ ແຕ່ແທນທີ່ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ເຮັດການໜັກໜ່ວງລືນກວ່າເຂົາທັງໝົດອີກ ບໍ່ໃຊ້ເຮົາ
ເອງທີ່ເຮັດ ແຕ່ແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ໃນນຳເຮົາທີ່ເຮັດ. ¹¹ເຫດສັນນັ້ນເຖິງ
ແມ່ນວ່າເຮົາຫລືເຂົາກໍດີ ເຮົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ປະກາດຢ່າງທີ່ກ່າວມານັ້ນແລະເຈົ້າທັງຫລາຍກໍໄດ້
ເຊື່ອຢ່າງນັ້ນ.

ການທີ່ຄົນຕາຍເປັນຄົນມາ

¹²ປະການໜຶ່ງ, ຖ້າເຮົາປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ ພຣະຄຣິດ ຄືນຂຶ້ນມາແລ້ວ
ເປັນແນວໃດບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າບໍ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ¹³ຖ້າບໍ່ມີການເປັນ

ຄົນມາຈາກຕາຍ ພຣະຄຣິດ ກໍບໍ່ໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ¹⁴ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ການປະກາດຂອງເຮົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດເໝືອນກັນ. ¹⁵ແລ້ວກໍຈະປະກົດວ່າພວກເຮົາເປັນພະຍານບໍ່ຈິງໃນເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ກ່າວພະຍານອ້າງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຄົນມາແລ້ວ ແຕ່ຖ້າຄົນຕາຍບໍ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນມາ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະຄຣິດຄົນພຣະຊົນເໝືອນກັນ. ¹⁶ເພາະວ່າຖ້າຄົນຕາຍບໍ່ເປັນຄົນມາ ເຖິງແມ່ນພຣະຄຣິດກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນ. ¹⁷ແລະຖ້າວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຍັງຄົງຢູ່ໃນຜິດບາບຂອງຕົນ. ¹⁸ຊ້າກວ່ານັ້ນ, ພວກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນ ພຣະຄຣິດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນກໍຈົບຫາຍໄປດ້ວຍ. ¹⁹ຖ້າແມ່ນເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິດຝ່າຍຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ^[1] ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນໜ້າສັງເກດທີ່ສຸດໃນໝູ່ຄົນທັງປວງ.

²⁰ແຕ່ທີ່ຈິງ ພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະຊົງເປັນຜົນແຮກໃນພວກຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວນັ້ນ. ²¹ເພາະວ່າຄວາມຕາຍໄດ້ມີມາທາງມະນຸດສັນໃດ ການຄົນມາຈາກຕາຍກໍມີມາທາງມະນຸດສັນນັ້ນ. ²²ດ້ວຍວ່າຄົນທັງປວງໄດ້ຕາຍເພາະກຽວເນື່ອງກັບອາດາມສັນໃດ ຄົນທັງປວງກໍຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ມີຊີວິດເພາະກຽວເນື່ອງກັບພຣະຄຣິດສັນນັ້ນ. ²³ແຕ່ຈະເປັນໄປຕາມລຳດັບຂອງແຕ່ລະຄົນ ຄືພຣະຄຣິດຊົງເປັນຜົນແຮກ ຕໍ່ມາກໍແມ່ນຄົນທັງປວງທີ່ເປັນຢູ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດ ໃນເວລາພຣະອົງສະເດັດມາປະກົດ. ²⁴ຕໍ່ຈາກນັ້ນຈະເປັນຄາວສຸດທ້າຍ ຄືເມື່ອພຣະອົງຈະຊົງຍົກເລີກການປົກຄອງ ກັບທັງອານຸພາບແລະອຳນາດທຸກໆຢ່າງເສຍ ແລ້ວຈະຊົງມອບລາຊະອານາຈັກໄວ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດາ. ²⁵ເພາະວ່າຈຳເປັນພຣະອົງຈະຊົງສະເໜີຍລາດຢູ່ກ່ອນ ຈົນກວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປາບສັດຕູທັງປວງໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ²⁶ສັດຕູຕົວສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກຊົງຍົກເລີກເສຍນັ້ນແມ່ນຄວາມຕາຍ. ²⁷ເຫດວ່າ “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາບສິ່ງສາລະພັດລົງໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ” ແຕ່ເມື່ອພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, “ຊົງປາບສິ່ງສາລະພັດລົງນັ້ນ” ກໍປະກົດຄັກແນວວ່າ ເວັ້ນເສຍແຕ່ພຣະຜູ້ຊົງປາບສິ່ງສາລະພັດລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະອົງ. ²⁸ແລະເມື່ອສິ່ງສາລະພັດໄດ້ຖືກຊົງປາບລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະອົງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນອົງພຣະບຸດຈະຊົງຍອມລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງປາບສິ່ງສາລະພັດລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະອົງນັ້ນ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຊົງເປັນເອກເປັນໃຫຍ່ໃນສິ່ງສາລະພັດທັງປວງ.

²⁹ຖ້າບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອຄົນຕາຍນັ້ນເພື່ອຄົນຕາຍນັ້ນຈະໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຕາຍຄົນຂຶ້ນມາແທ້ ດ້ວຍເຫດໃດຈິ່ງມີຄົນຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອຄົນຕາຍ. ³⁰ຝ່າຍພວກເຮົາເຫດສັນໃດເຮົາຈິ່ງຕ້ອງສຽງໄພອັນຕະລາຍຢູ່ທຸກເວລາ. ³¹ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຂໍຍິນຍັນວ່າເຮົາກຳລັງຕາຍຢູ່ທຸກວັນ ທີ່ເຮົາເວົ້າດັ່ງນັ້ນ

^[1]ຫລືວ່າ “ຖ້າວ່ານອກຈາກຄວາມຫວັງໃນພຣະຄຣິດສຳລັບຊີວິດນີ້ ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ມີອັນໃດອື່ນອີກ.”

ກໍອ້າງຄວາມພາກພູມໃຈ ຊຶ່ງເຮົາມີຢູ່ໃນເຈົ້າທັງຫລາຍ ໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ. ³²ຖ້າເຮົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຮ້າຍທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ (ຕາມຄວາມເຫັນຂອງມະນຸດ) ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ເຮົາ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຕາຍເປັນຄົນມາອີກ “ກໍໃຫ້ເຮົາພາກັນກິນແລະດື່ມເທີນ ເພາະວ່າມື້ອື່ນເຮົາກໍຈະຕາຍ.” ³³ຢ່າຊູ່ຫລົງຜິດໄປ “ການຄົບກັບຄືນຊົ່ວຍ່ອມເສຍນິໄສ”. ³⁴ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງກັບຄືນມາສູ່ນິໄສອັນເໝາະສົມແລະຢ່າເຮັດຜິດອີກ ເພາະວ່າບາງຄົນຍັງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ເຮົາເວົ້າດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມລະອາຍ.

ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄົນມາ

³⁵ແຕ່ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ, “ຄົນຕາຍຈະຄົນມາໄດ້ຢ່າງໃດ ເມື່ອເຂົາຄົນມາຈະມີຮ່າງກາຍເປັນຢ່າງໃດ.” ³⁶ໂອ ຄົນຜູ້ໄຮັຄວາມຄິດເອີຍ, ເມັດທີ່ເຈົ້າຫວ່ານລົງດິນນັ້ນ ຖ້າມັນບໍ່ຕາຍເສຍກ່ອນຈະງອກຂຶ້ນໃໝ່ບໍ່ໄດ້. ³⁷ເມັດທີ່ເຈົ້າຫວ່ານລົງນັ້ນ ຈະແມ່ນເຂົ້າບາເລທລີແນວອື່ນໆ ກໍດີ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫວ່ານສິ່ງທີ່ເປັນຮູບຮ່າງຂອງຕົ້ນທີ່ຈະງອກຂຶ້ນມານັ້ນ ແຕ່ໄດ້ຫວ່ານເມັດເທົ່ານັ້ນ. ³⁸ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຕົ້ນໃຫ້ແກ່ເມັດນັ້ນຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບ ແລະຊົງປະທານແກ່ຜັກທຸກຊະນິດໃຫ້ມີກົກມີຕົ້ນຂອງມັນເອງ. ³⁹(ເນື້ອນັ້ນບໍ່ເໝືອນກັນໝົດທຸກຢ່າງ ເນື້ອມະນຸດກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ເນື້ອສັດສີ່ຕີນກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ເນື້ອນົກກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ເນື້ອປາກໍຢ່າງໜຶ່ງ. ⁴⁰ຮ່າງກາຍສໍາລັບສະຫວັນກໍມີແລະຮ່າງກາຍສໍາລັບແຜ່ນດິນໂລກກໍມີ ແຕ່ວ່າສະຫງ່າລາສີຂອງຮ່າງກາຍສໍາລັບສະຫວັນກໍຢ່າງໜຶ່ງ ແລະສະຫງ່າລາສີຂອງຮ່າງກາຍສໍາລັບໂລກກໍຢ່າງໜຶ່ງ. ⁴¹ສະຫງ່າລາສີຂອງດວງອາທິດກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ສະຫງ່າລາສີຂອງດວງຈັນກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ສະຫງ່າລາສີຂອງດວງດາວກໍຢ່າງໜຶ່ງ, ແຕ່ທີ່ຈົງສະຫງ່າລາສີຂອງດວງດາວດວງໜຶ່ງ ກໍຕ່າງກັນກັບສະຫງ່າລາສີຂອງດວງດາວດວງອື່ນໆ).

⁴²ສ່ວນການເປັນຄົນມາຂອງຄົນຕາຍກໍເໝືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຄື ສິ່ງທີ່ຫວ່ານລົງກໍເປື້ອຍເນົາໄປ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນຄົນມາກໍບໍ່ຮູ້ເປື້ອຍເນົາ. ⁴³ເມື່ອຫວ່ານລົງນັ້ນບໍ່ມີຍົດ ເມື່ອຄົນຂຶ້ນມາກໍມີສະງ່າລາສີ ເມື່ອຫວ່ານລົງກໍອ່ອນກໍາລັງ ເມື່ອຄົນຂຶ້ນມາກໍມີລິດອໍານາດ. ⁴⁴ເມື່ອຫວ່ານລົງກໍເປັນກາຍທໍາມະດາ ເມື່ອຄົນຂຶ້ນມາກໍເປັນກາຍຝ່າຍວິນຍານ ຖ້າມີກາຍທໍາມະດາກໍຄົງມີກາຍຝ່າຍວິນຍານດ້ວຍ. ⁴⁵ມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີວ່າ, “ມະນຸດຄົນເດີມຄືອາດາມນັ້ນໄດ້ບັງເກີດເປັນຜູ້ມີຊີວິດຢູ່” ອາດາມຜູ້ສຸດທ້າຍຄືພຣະວິນຍານຜູ້ປະທານຊີວິດ. ⁴⁶ແຕ່ກາຍທີ່ເກີດມາກ່ອນນັ້ນບໍ່ໃຊ້ເປັນກາຍຝ່າຍວິນຍານ ແຕ່ເປັນກາຍທໍາມະດາແລະຕໍ່ມາຈຶ່ງມີກາຍຝ່າຍວິນຍານ. ⁴⁷ມະນຸດເດີມນັ້ນເກີດມາຈາກດິນຈຶ່ງເປັນຂີ້ຝຸ່ນດິນ ມະນຸດຖ້ວນສອງສະເດັດມາຈາກສະຫວັນ. ⁴⁸ຜູ້ທີ່ເກີດມາຈາກດິນເປັນຢ່າງໃດ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເກີດມາຈາກດິນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນເປັນຢ່າງໃດ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເປັນຝ່າຍສະຫວັນກໍເປັນຢ່າງນັ້ນ. ⁴⁹ເຮົາທັງຫລາຍມີລັກສະນະສົມກັບມະນຸດທີ່ເກີດມາຈາກດິນສັນໃດ ພວກເຮົາກໍຄົງຈະມີລັກສະນະສົມກັບຜູ້ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນສັນນັ້ນ.

⁵⁰ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດທໍາມະດາຈະມີສ່ວນໃນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແລະສິ່ງທີ່ເປື້ອຍເນົາຈະມີສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົາກໍບໍ່ໄດ້. ⁵¹ນີ້

ແຫລະ, ເຮົາມີຂໍ້ລັບເລິກບອກພວກເຈົ້າວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປໝົດທຸກຄົນ ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃໝ່ໝົດທຸກຄົນ. ⁵²ໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ, ໃນພັບຕາດຽວ, ເມື່ອເປົ່າແກຄັ້ງສຸດທ້າຍນັ້ນ ດ້ວຍວ່າຈະມີສຽງແກ ແລະຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ເປື້ອຍເນົ່າ ແລະຝ່າຍພວກເຮົາກໍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃໝ່. ⁵³ເພາະວ່າກາຍທີ່ເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ. ⁵⁴ແລະເມື່ອໃດກາຍທີ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີນັ້ນຈະສຳເລັດ ຄືວ່າ,

“ຄວາມຕາຍໄດ້ຕົກເຖິງປະລາໄຊແລ້ວ.

⁵⁵ ໂອ ຄວາມຕາຍເອີຍ, ໄຊຊະນະຂອງມືງຢູ່ໃສ

ໂອ ຄວາມຕາຍເຮີຍ, ໄລພິດຂອງມືງຢູ່ໃສ.”

⁵⁶ໄລພິດຂອງຄວາມຕາຍຄືຄວາມບາບ ແລະລິດອຳນາດຂອງຄວາມບາບຄືພຣະບັນຍັດ. ⁵⁷ແຕ່ວ່າຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປະທານໄຊຊະນະແກ່ເຮົາທັງຫລາຍ ດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ⁵⁸ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ພື້ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ ຢ່າຫວັ່ນໄຫວ ຈົ່ງປະຕິບັດງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ບໍລິບູນທຸກເວລາ ດ້ວຍຮູ້ວ່າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ການຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ.

ບົດທີ 16

ການຄິດສະເລ່ຍຂອງທານຊ່ອຍເຫລືອໄພ່ພົນ

¹ອັນໜຶ່ງ, ກ່ຽວກັບເລື່ອງຮີບໂຮມຂອງທານສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເຮົາໄດ້ສັ່ງຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍທີ່ແຂວງຄາລາເຕຍຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຮັດເໝືອນຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ. ²ຄືທຸກວັນຕົ້ນສັບປະດາພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈົ່ງຄິດສະເລ່ຍບາງສ່ວນຈາກລາຍໄດ້ຂອງຕົນໄວ້ ເພື່ອຈະບໍ່ມີການແຜ່ເກັບເອົາເມື່ອເວລາເຮົາມານັ້ນ. ³ເມື່ອເຮົາມາເຖິງແລ້ວພວກເຈົ້າເຫັນຊອບຈະເລືອກຜູ້ໃດ ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຖືຈົດໝາຍແລະຂອງທານຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໄປຍັງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ. ⁴ຖ້າເຫັນຄວນໃຫ້ເຮົາໄປເອງ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະໄປນຳເຮົາ.

ແຜນການເດີນທາງຂອງໂປໂລ

⁵ເວລາໃດເຮົາຜ່ານແຂວງມາເກໂດເນຍແລ້ວ ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າທັງຫລາຍ ດ້ວຍວ່າເຮົາຈະມາທາງແຂວງນັ້ນ. ⁶ແລະເຮົາອາດພັກຢູ່ນຳພວກເຈົ້າເທິບ ບາງທີຈົນໝົດລະດູໜາວກໍເປັນໄດ້ ແລ້ວເຮົາຈະໄປທາງໃດພວກເຈົ້າຈະຊ່ອຍຈັດສົ່ງເຮົາໄປທາງນັ້ນ. ⁷ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ຢາກຈະພົບພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ເມື່ອຜ່ານໄປເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຮົາຫວັງໃຈວ່າ ຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂຜດເຮົາຈະຄ້າງຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍເທິງໜ້ອຍໜຶ່ງ. ⁸ແຕ່ເຮົາຈະພັກຢູ່ໃນເມືອງ ເອເຟໂຊ ຈົນເຖິງເທດສະການ ເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ. ⁹ເພາະວ່າທີ່ນີ້ມີປະຕູໄຂໃຫ້ເຮົາຢ່າງກວ້າງຂວາງໜ້າຈະເກີດຜົນທັງຄົນຂັດຂວາງກໍມີຈຳນວນຫລວງຫລາຍດ້ວຍ.

¹⁰ຖ້າວ່າຕີໂມທຽວມາຫາພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າໂດຍຄວາມສະບາຍໃຈ ເພາະວ່າເພິ່ນເຮັດການຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນກັບເຮົາ. ¹¹ດ້ວຍເຫດນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດດູໝິ່ນເພິ່ນ ແຕ່ຈຶ່ງນຳສົ່ງເພິ່ນໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ເພື່ອເພິ່ນຈະກັບມາເຖິງເຮົາ ເພາະເຮົາຄອງຖ້າເພິ່ນພ້ອມດ້ວຍພວກພີ່ນ້ອງ.

¹²ສ່ວນອາໂປໂລ ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົານັ້ນ, ເຮົາໄດ້ເຕືອນໃຈເພິ່ນຫລາຍເທື່ອແລ້ວເພື່ອໃຫ້ໄປຫາເຈົ້າທັງຫລາຍພ້ອມດ້ວຍພວກພີ່ນ້ອງ ແຕ່ດຽວນີ້ເພິ່ນຍັງບໍ່ເຕັມໃຈຈະໄປ ເມື່ອໃດມີໂອກາດເພິ່ນຈຶ່ງຈະໄປ.

ຄຳຕັກເຕືອນສຸດທ້າຍແລະຄຳສະແດງຄວາມນັບຖື

¹³ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ, ຈຶ່ງຍືນໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ, ຈຶ່ງສະແດງຕົວເປັນຜູ້ແກ່ແລ້ວ, ຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ¹⁴ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ.

¹⁵ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກຄອບຄົວຂອງ ສະເຕຟານາວ່າ ເຂົາເປັນ ຄຣິສະຕຽນ ພວກແຮກໃນແຂວງອະຂາຢາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍຕົວໄວ້ໃນການປະຕິບັດໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁶ພີ່ນ້ອງເອີຍ, ເຮົາເຕືອນສະຕິ ໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຄົນຢ່າງນັ້ນ ແລະຄົນທັງປວງທີ່ຮ່ວມໃນການງານໜັກໜ່ວງນັ້ນ. ¹⁷ອັນໜຶ່ງ, ທີ່ສະເຕຟານາ ແລະ ພີ່ຕຽນາໂຕກັບອະຂາອີໂກ ໄດ້ມາແລ້ວນັ້ນ ເຮົາກໍຍິນດີ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາຂາດເຂີນເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ຢູ່ນັ້ນ ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົບຖ້ວນແທນແລ້ວ. ¹⁸ເພາະເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາກັບໃຈຂອງພວກເຈົ້າເບີກບານ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຮັບຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຄົນຢ່າງນັ້ນ.

¹⁹ຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍໃນແຂວງອາເຊຍ ກໍຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງເຈົ້າທັງຫລາຍ ອາກິລາແລະປີຊະກິລາພ້ອມກັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຂົານັ້ນ ກໍຝາກຄວາມຄິດເຖິງໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຍັງພວກເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ. ²⁰ພີ່ນ້ອງທຸກຄົນຝາກຄວາມຄິດເຖິງມາຍັງພວກເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍທັກທາຍປາໄສກັນດ້ວຍທຳນຽມຈຸບອັນບໍລິສຸດ.

²¹ຄຳສະແດງຄວາມຄິດເຖິງນີ້ເປັນລາຍມືຂອງເຮົາຄື ໂປໂລ.

²²ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຖືກບັບອຍດ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາຈະສະເດັດມາ.^[1]

²³ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຈຶ່ງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ.

²⁴ຄວາມຮັກຂອງເຮົາມີຢູ່ຕໍ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

* * *

^[1]ພາສາເດີມວ່າ “ມາຣານອາທາ” ອາດແປໄດ້ວ່າ “ຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາຈຶ່ງສະເດັດມາ.”

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.